

Xa Hoa Chi Hậu

Contents

Xa Hoa Chi Hậu	1
1. Chương 1: Sau Tai Nạn Giao Thông	1
2. Chương 2: Hoài Niệm Tay Phải	8
3. Chương 3: Phát Triển Mạnh Mẽ	11
4. Chương 4: Họa Vô Đơn Chí	14
5. Chương 5: Ô Long Đại Xan	21
6. Chương 6: Phiên Ngoại Sau Tai Nạn Giao Thông: Cái Mông Quan Trọng Nhất	28

Xa Hoa Chi Hậu

Giới thiệu

Editor: Thiên Di (hinpretty. wordpress) Thể loại: Hiện đại, nhất thụ nhất công, phúc hắc cường công, mập mạp thụ, hảo

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xa-hoa-chi-hau>

1. Chương 1: Sau Tai Nạn Giao Thông

[Bệnh viện, phòng cấp cứu khoa chỉnh hình].

“Đi chụp X-quang trước đi.”

Thằng cha bác sĩ hơn ba mươi tuổi, đầu bôi keo vuốt tóc bóng nhảy đang cúi đầu viết viết trong khi tôi thì đang bắt bình tràn ngập, làm ơn dùm coi, tôi là đang xem bệnh, anh ngay cả liếc mắt một cái cũng không liếc, làm sao kêu là xem bệnh, chẳng lẽ bộ dạng của tôi lọt vào trong tầm mắt của anh trở thành khó coi như thế sao.

“Anh không cần nhìn chỗ bị thương một chút sao?” Tôi từ trước đến giờ không bao giờ chịu nín nhịn nói.

“Cậu có ngoại thương sao?”

” Không có.”

“Vậy tôi đây nhìn cái gì?”

” Xương cốt.”

Lúc này, tên bác sĩ kia mới ngẩng đầu liếc tôi một cái, trong mắt đầu tiên là kinh ngạc, rồi sau đó là cười nhạo, đúng vậy, chính xác là cười nhạo đó, tôi muốn đi tìm viện trưởng để khiếu nại, bác sĩ bây giờ đều dùng cái thái độ gì vậy chứ.

“Xương cốt dùng mắt thường nhìn không thấy, trừ phi cậu không có thịt, nhưng trên thực tế cậu không những có thịt mà còn có không ít thịt, cho nên phải chụp X-quang mới có thể nhìn đến xương.”

Anh... Cư nhiên dám châm chọc tôi béo, chờ xem, chúng ta coi như kết thâm thù đại hận từ đây.

Tôi tức giận nhảy dựng lên, ai mà thêm ngồi ở đây chứ.

Ôi thất lưng của tui, chân của tui, cổ của tui.

Xương cốt toàn thân của tôi mới vừa trải qua đại nạn quá lớn, đang biểu tình ầm ầm, tôi vẫn duy trì cái tư thế cứng ngắc chờ đợi một trận đau nhức gào thét trôi qua.

May mắn Trần Duệ ở một bên đưa tay nhẹ nhàng ôm lấy tôi, tôi mới có thể yên tâm tựa vào trên người hắn mà thở phà phò.

“Kiềm chế chút đi, động tác đừng quá trớn như vậy.” Tên bác sĩ bụng dạ độc ác ở một bên châm chọc khiêu khích, “Nghĩ lại cậu cũng là một người đàn ông tốt nha.”

Anh... Tôi chỉ là bị thương, làm sao không phải là người đàn ông tốt! Đang muốn xông lên giận dữ, Trần Duệ đã nháy mắt lôi tôi đi.

” Đi thôi, đi chụp X-quang đi, lèo nhèo cái gì?”

Ông trời.. Ơ.. i, bộ tôi muốn lèo nhèo lắm sao, rõ ràng là có người xem tôi không vừa mắt tìm tôi gây sự đấy chứ! Anh thế nào mở to mắt mà không bênh vực tôi đi.

.....

Quên đi, vùng vẫy đi ra phía ngoài, hôm nay có thể đụng phải mấy tấm chắn này, chứng tỏ ông trời ổng ăn lộn thuốc ngủ ngủ mất rồi, tôi đành phải trợn mắt tự mình giúp mình thôi.

Đúng vậy, buổi tối hôm nay tôi gặp phải tai nạn giao thông hết sức ly kỳ, vốn tôi cùng Trần Duệ đang ngồi ở trong chiếc xe cao cấp có rèm che dựa vào cửa sổ chớp mắt, xe là của công ty, lái xe cũng là tay lão luyện, tuy rằng buổi tối xe đông, nhưng hệ số an toàn vẫn tương đối cao.

Thế nhưng ai có thể ngờ được xe đang chạy ở tốc độ cao, trong tình huống không có ngoại lực va chạm lại có thể đột nhiên lật nghiêng, tình hình cụ thể tôi cũng không biết, tóm lại là lớp xe nổ đùng một tiếng, sau đó kèm theo tiếng phanh chói tai, xe trượt về phía bên phải, cuối cùng phía bên phải chấm đất, dựa vào một thân cây đứng sừng sững nơi đó, tình hình kia quả nhiên là thập phần kỳ dị.

Hai người ngồi ở bên trái đều không bị thương, đáng thương tôi ngồi phía sau bên phải thì thê thảm vô cùng. Lúc ấy tôi đang dựa vào cửa sổ, gối đầu lên tay phải nghỉ ngơi, đang lúc còn chưa rõ ràng đã xảy ra chuyện gì, Trần Duệ đột nhiên ở phía trên kéo tôi ôm vào trong lòng, cùng những người đến giúp phá cửa, tôi chỉ nghe ‘ầm’ một tiếng, thanh âm nọ thật là dễ nghe, còn chuyện sau đó tôi chỉ nhớ tương đối mơ hồ, vừa không biết Trần Duệ làm sao ôm một người nặng muốn chết như tôi lên người, cũng không biết tôi không thể cự quậy gì thì làm sao từ trong xe chui ra ngoài được, còn một vấn đề hết sức quan trọng mà tôi suy nghĩ mãi không ra, Trần Duệ ngồi song song với tôi, vậy hắn làm thế nào từ trên cao ngã xuống đè trên người tôi? Không có khả năng nha, nhưng hắn rõ ràng là ngã xuống, hắn làm sao leo lên chỗ cao như vậy nhỉ? Không đúng nha, đỉnh xe không cao nha, hắn làm sao leo lên cao như vậy chứ?... Một loạt vấn đề này cho tới khi tới bệnh viện tôi vẫn nghĩ không ra.

Đáng thương tôi thần chí vừa mới tỉnh táo thì đụng phải tên bác sĩ biến thái x 2, trong bụng hết sức buồn bực, tôi ngồi trên ghế bên ngoài khoa X-quang ngẩn người, gã tài xế gặp sự cố cứ ở một bên quay tới quay lui, quay đến nỗi đầu tôi muốn hôn mê, tôi muốn trừng hắn, rõ là không thể tưởng được, người nhìn qua thành thật như vậy lại là cao thủ thâm tàng bất lộ có kỹ năng đặc biệt, có thể đem cả chiếc xe dựng đứng lên, anh muốn ngoạn xe cũng phải chờ trong xe không có người rồi hãy ngoạn nha, anh bị thương thì thôi không nói, còn kéo cả tôi vào.

Bất quá chuyện này đều phải trách Trần Duệ, người nào không thuê lại đi thuê một cao thủ, người ta một thân công phu không có chỗ xài, lúc tổng tài lộ diện đương nhiên phải biểu hiện một chút, chỉ tiếc hại tôi cũng thành cá trong chậu.

A a a, tức chết tôi, vì thế tôi dùng chân trái coi như còn nguyên vẹn ra sức đá vào chân Trần Duệ, hắn cũng không trốn, còn dùng một loại ánh mắt chưa từng gặp qua nhìn tôi. Đó là ánh mắt quái gì nha, nhìn xong trong lòng thấy là lạ, hay là áy náy? Ha ha, tôi không phải bị hắn làm cho ngu đó chứ, hắn mà áy náy thì lừa, heo cũng biết áy náy, tôi xuất chúng như vậy, ưu tú như vậy, đẹp trai ngồi ngồi như vậy nhất thời sơ xuất rơi vào trong tay của hắn, bị hắn chà đạp tra tấn suốt sáu năm nha, lúc học đại học thì là học trưởng khi dễ học đệ, tiến vào xã hội thì chính tổng áp bức phó tổng, chưa từng thấy hắn áy náy lần nào, hiện tại hắn nhìn tôi như vậy, khẳng định là đang đau lòng tiền thuốc men đây, dù thế nào tôi cũng tính là tai nạn lao động, muốn tôi tự trả hã, không có cửa đâu cưng. Thừa dịp hiện tại người bệnh là lớn nhất, tôi muốn đánh để trả thù, tôi đá, tôi đá, tôi dùng sức đá...

” Trương Dương, Trương Dương.” Một y tá mặt không chút biểu cảm kêu tên của tôi.

Rốt cục cũng đến phiên tôi, chậm thế đấy, tôi tưởng còn phải chờ tới ngày mai luôn chứ. Tôi dùng tay trái ôm khuỷu tay phải, cố định chặt chẽ, vô phương, cánh tay phải này vừa động liền đau nha, thất lực cũng thẳng lên không được, đùi phải cũng không linh hoạt, giống một nửa người không còn xài được, đi như lết vào phòng X-quang.

Máy móc to đùng, còn có giường, mau để tôi nằm trên đó nghỉ ngơi đi.

” Đầu hướng vào trong, nằm thẳng.” Một bác sĩ nữ nói với tôi.

Tôi mất cả buổi mới ngồi vào trên giường, người nào thiết kế không xoay ngang, giường cao như vậy, người bệnh làm sao leo lên, may mắn thân của tôi cũng cao vượt qua tiêu chuẩn bình thường, nếu không phải bắc thêm cái thang nha.

Tôi nằm... Không được, tôi lại nằm.. cũng không được, tôi lại nằm... Ô ô ô, tôi nằm không nổi nữa, tôi vừa nằm thì đau nha, trọng tâm mới vừa chuyển qua phía sau liền không kiểm soát được, hoàn hảo tôi còn kịp thời dừng lại, bằng không sẽ không phải là nằm xuống mà là cắm xuống, đến lúc đó, nửa người còn xài được còn lại chỉ sợ cũng đi tong.

Đang lúc tôi khó xử, cái tên Trần Duệ không lương tâm kia đi lại đây.

” Tựa vào trên người tôi này, yên tâm, giao cho tôi, tôi giúp cậu nằm xuống.”

Giao cho anh còn có thể yên tâm sao, một ngày nào đó biết đâu anh chính tôi toàn thân đều không còn. Bất quá, tình thế bắt buộc, tôi đành phải lộ vẻ yếu đuối tựa vào trên người hắn, để hắn chậm rãi thả tôi nằm xuống. Sau khi chụp xong, còn phải để hắn nắm thắt lưng của tôi kéo lên.

“Dừng lại, chỗ này kéo căng, chụp cánh tay.” Bác sĩ lại truyền lệnh.

Tôi dán chặt vào tấm thép. Nhưng bác sĩ nhìn qua hết sức không vừa lòng, uốn nắn lại tư thế của tôi.

“Đứng thẳng, đứng thẳng, dùng lưng dán vào chứ không phải dùng mông, đầu hướng lên trên, tay trái buông ra, tay phải nâng lên một chút...”

Ồ... Tôi không bao giờ ước ao làm người mẫu nữa, té ra bị người ta bài trí như vậy thật sự không dễ chịu chút nào.

” Tay phải nâng lên một ít, bằng không chụp không được!”

Còn ở đó mà chỉ huy, cô nghiện rồi sao, nếu tôi mà nâng lên được thì cô cần gì phải nói.

” Bác sĩ!” Không thể nhìn được nữa, chớ nhìn nữa, “Cánh tay này của tôi nâng không được.”

Bác sĩ còn chưa nói cái gì, Trần Duệ bên cạnh lại xen vào.

” Tôi đến nâng cánh tay cho cậu ấy, cậu ấy không tự nâng được đâu.”

Vì thế, Trần Duệ nắm khuỷu tay của tôi nâng hướng về phía trước, theo động tác của hắn, cảm giác đau đớn của tôi càng lúc càng tăng. Rốt cuộc cũng chịu không nổi.

“A, anh mưu sát nha, chưa đứt cũng bị anh chặt đứt.”

Trần Duệ hoảng sợ, dừng lại động tác, nhìn bác sĩ bên cạnh.

” Cao như vậy được rồi đi?”

Bác sĩ kia hiển nhiên vẫn còn không hài lòng, thế nhưng thấy tôi thật sự không thể chơi nữa, vì thế tiếc nuối nói.

” Độ cao còn rất miễn cưỡng, chụp trước xem thử đi.”

Rốt cục lần qua lần lại xong xuôi, tôi ngồi ở ghế phía ngoài kéo dài hơi tàn, tài xế nọ ở một bên cùng tôi, Trần Duệ thì ở bên trong chờ kết quả. Kỹ thuật tiên tiến đúng là tốt, trước kia chụp X-quang phải một tiếng mới có thể lấy được, hiện tại chỉ cần dùng nhiều tiền một chút là có thể cầm, ha ha, kẻ có tiền thật tốt.

Chỉ chốc lát, Trần Duệ cầm tấm phim đi ra, vẻ mặt nhẹ nhõm không ít.

” Xương cốt không có việc gì.” Hừ, anh đỡ tốn không ít tiền thuốc chứ gì, đồ tư bản.

Được Trần Duệ nâng, chúng tôi chuẩn bị quay về phòng cấp cứu, còn chưa đi được mấy bước, bác sĩ trong phòng X-quang lúc này đột nhiên hô to tên của tôi.

” Trương Dương, quay lại một chút, có vấn đề.”

Lúc ấy chân của tôi mềm nhũn, có vấn đề, không phải đâu, tôi còn trẻ mà, đừng nói bị Diêm Vương chiêu gọi đi.

Trần Duệ hình như cũng hoảng sợ, bảo tài xế đỡ lấy tôi, bỏ chạy trở lại phòng x-quang đáng sợ kia.

Tôi ngơ ngơ ngác ngác đi trở lại cửa phòng X-quang, thật không muốn vào trong, trong lòng buồn đau vô hạn, chẳng lẽ nhất định từ hôm nay sẽ không còn tồn tại một người tốt như tôi nữa sao?

Vài phút sau, Trần Duệ lại cầm một tấm phim khác đi ra.

” Vừa rồi bác sĩ đem cuộn phim của cậu phóng to trên máy tính mới nhìn ra, cậu bị gãy xương.”

Tôi đang chờ đợi vận mệnh tuyên án, nhưng nó không hạ xuống.

“Cái khác thì sao?”

“Cái gì khác?” Trần Duệ không hiểu ra sao.

“Chỉ có gãy xương?”

“Ừ!”

.....

Tôi giận.

” Vậy bà kêu lớn tiếng như vậy để làm chi, tôi còn cho rằng tôi bị ung thư xương!” Thật là, không biết người cũng có thể hù chết người!

Trần Duệ ở một bên còn chưa đáp, nữ bác sĩ kia đã tiếp lời.

“Gãy xương cũng rất nghiêm trọng, thương gân động cốt cậu phải nghỉ ngơi một trăm ngày đấy.” Về mặt vui mừng khi thấy người ta gặp họa, ai thêm để ý cô.

“Hơn nữa chính là xương bả vai, loại xương dẹt này tạo huyết, có thể ảnh hưởng chức năng tạo huyết của cậu đó nha.”

Cái gì... Chức năng tạo huyết.. huyết... Tôi choáng váng đầu, ai tới đỡ tôi coi.

Nghiêng ngả lão đảo trở lại phòng cấp cứu, chúng tôi lại tìm được tên bác sĩ bụng dạ độc ác kia.

Hắn nhìn nhìn tấm phim của tôi, tôi thề, chỉ liếc mắt một cái, tôi lại không được coi trọng, thực quá đáng.

” Gãy xương, nhưng không có sai vị, cố định là được rồi, đừng lo lắng.”

Vì thế, hắn cúi đầu viết đơn thuốc, đưa cho chúng tôi liền vội vã gọi bệnh nhân kế tiếp.

” Tôi... Tôi không cần bằng bó một chút sao?” Thật sự là chịu không nổi bác sĩ làm cho có lệ, tôi là bệnh nhân mà.

” Cậu không ngoại thương, bằng bó cái gì?” Lại là ánh mắt cười nhạo kiểu này.

“Vậy anh không phải nói phải cố định, anh còn chưa cố định cho tôi.”

Tôi mạnh mẽ tỏ vẻ bất mãn, bác sĩ loại này, không có đem tính mệnh nhân dân để vào mắt.

“Xương bả vai bình thường chỉ dùng để gánh vác, tự mình chú ý không động nó là được. Bất quá nếu cậu mãnh liệt yêu cầu cố định, cũng có thể.”

Bác sĩ này rõ ràng không kiên nhẫn, thế nhưng vẫn là do tôi kiên trì, ha, thắng lợi.

Thế nhưng qua một hồi, tôi vui vẻ hết nỗi.

Cái tên bác sĩ sắc lang kia rõ ràng là lấy việc công làm việc tư, hần, hần, hần cư nhiên bắt tôi ở trước mắt bao người *** nửa người trên, sau khi tôi vô cùng gian nan đau khổ cởi quần áo, người trong cả phòng bao gồm đàn ông, đàn bà, người già và trẻ em đều nhìn chăm chăm vào tôi. Ai, đẹp trai thật khổ nha!

Thế nhưng ánh mắt bọn họ lạ lạ thế nào ấy, tôi cũng nhìn lại toàn thân mình.

A.....

Mấy cái dấu xanh xanh hồng hồng này là cái gì???

Trong đầu linh quang chợt lóe, đúng rồi tôi là bị tai nạn giao thông mới đến bệnh viện, thì đương nhiên là bị thương tụ huyết. Thở phào một cái, còn tưởng rằng mình sau khi say rượu loạn tính chứ, hoàn hảo, hoàn hảo.

Nhưng mà không bình thường nha, tôi thì tự biết đây là chuyện gì, người ta biết không?

Nhìn thấy những người khác như bình tĩnh đại ngộ, rồi sau đó phóng ánh mắt nghiền ngẫm thăm dò sang, tôi khẳng định đầu óc bọn họ toàn là ý nghĩ *** bấy bạ. Bên kia còn có một người băng kín nửa bên mặt cười thành tiếng. Nếu tôi di chuyển được, tôi nhất định bay sang đem cái bên mặt còn lại của hắn đánh cho hết nhìn thấy người luôn.

Tôi ở trong ánh mắt mọi người mà run rẩy, Trần Duệ cảm giác được, nhẹ nhàng đem tôi ôm vào trong ngực.

Cái này là chột ngay tổ ong vò vẽ, quần chúng đầu tiên là than một tiếng sợ hãi, tiếp theo thì thì thầm nhỏ nhỏ, trong phòng ong ong không ngừng. Ngay cả cái tên tài xế kia cũng ra sức nhìn nhìn chúng tôi, sau đó trưng ra vẻ mặt “A, bây giờ thì em đã hiểu”.

Tôi thấy người khác nhìn Trần Duệ xong lại nhìn tôi thì biết ngay bọn họ lại hiểu lầm, cứ nhiên đem tôi và Trần Duệ ghép thành một đôi, dám chắc còn nghĩ dấu vết trên người tôi và hắn thoát không khỏi quan hệ. Mấy người này nghĩ cái gì vậy chứ, hiện tại tôi vẫn còn là một xử nam ngây thơ đó, không được đem tôi cột chung với cái tên không biết liêm sỉ là gì này, thời đại nào rồi mà mọi người còn không bình thường như vậy.

Tôi tự cảm khái, bác sĩ cũng nhanh chóng đem tôi ‘trói’ tốt, tuy rằng cái này vốn không gọi là băng bó mà phải nói là trói, thế nhưng lúc này tôi vẫn còn đang chịu đả kích quá lớn, không còn hơi sức đâu cãi cò với hắn.

Chúng tôi cầm toa thuốc đi lấy thuốc, tôi thật sự là quá mệt mỏi nên cũng không chú ý thuốc gì nữa, đến lúc tôi uống vào mới biết được, tổng cộng có hai loại, một loại là tăng canxi, này cũng còn coi được, xương cốt bị thương thì cần bổ sung, nhưng còn loại còn lại thì hình như có chút không hợp lý, nhìn tên xem – nói xương đan, tuy rằng tôi không phải giang hồ thuật sĩ, nhưng mảnh khoẻ bịp người phổ biến của bọn giang hồ thì vẫn biết chút ít, bác sĩ giang hồ khoái nhất là bán mấy loại thuốc tăng lực với nói xương đan, thuốc của tôi tất nhiên cũng được liệt vào loại đó,!!! Chẳng lẽ chúng tôi nhất thời sơ suất chui nhầm vào phòng khám dõm!!!! Vậy tôi nên uống hay không nên uống đây ta?

Ông trời, ông đừng đem tui ra đùa nha.

2. Chương 2: Hoài Niệm Tay Phải

Thường thường chỉ có khi người ta mất đi thứ gì đó mới biết được thì ra nó đối với mình có bao nhiêu quan trọng.

Tôi tạm thời mất đi tay phải, vì thế, tôi hết sức thương nhớ nó, trước kia tôi chưa bao giờ biết, cuộc sống không có tay phải lại gian nan như vậy.

Tôi bị Trần Duệ ép buộc tới nhà của hắn, đúng là ép buộc đó, nhất là tôi còn đang bị trói nè, tuy rằng là do tôi mãnh liệt yêu cầu mới được bác sĩ ‘trói’ cho, nhưng hắn đối một người thương binh như tôi tính toán câu lợi, quả thật phi nhân đạo.

Cứ như vậy, những ngày tôi bị bắt ở chung với Trần Duệ bắt đầu rồi.

Ngày đầu tiên thật sự tốt lắm nga, hắn rửa chân cho tôi, ha ha, trừ mẹ của tôi ra, tôi còn chưa cho ai rửa chân dùm mình đâu, nhìn thấy hắn ngồi xổm trước mặt tôi, nắm chân của tôi chà xát đến chà xát đi, tôi bành trướng đến vô hạn, hắn là tổng tài đó nha, vậy mà rửa chân cho tôi, ha ha, tôi nên chụp một tấm hình sau đó đem dán lên bảng thông báo, để cho tất cả mọi người nhìn thấy bộ dáng uy phong lẫm lẫm của

tôi, xem ai còn dám khi dễ tôi nữa, ha ha, ha ha ha ha.

” Cười ngây ngô gì đó, nước miếng đều chảy cả ra.”, Thật là sát phong cảnh quá đi, quên đi, xem thái độ anh phục vụ tôi như vậy, tôi sẽ không thêm chấp nhận với anh.

Sau đó, tôi nằm trên giường lớn của Trần Duệ hưởng thụ cảm giác đặc ý, mấy người hỏi Trần Duệ đâu? Hẳn đương nhiên là bị tôi đá ra sô pha rồi, xương sống thắt lưng tôi đau như vậy, hẳn làm sao có thể không chia xẻ một chút chứ.

Buổi sáng sau khi rời giường, tôi phát hiện phiền toái tới rồi, tôi có một tay, lại là tay trái vô dụng, làm sao rửa mặt đánh răng đây?

Nhìn thấy khăn mặt bàn chải đánh răng Trần Duệ sớm thức dậy đi mua cho tôi ở trước mặt, rồi lại nhìn tay trái của tôi, đột nhiên nhớ tới Dương Quá, Trương Dương a Trương Dương, người ta cụt một tay còn có thể làm đại hiệp đó, mà làm sao mà chỉ mới khó khăn một chút đã bị dọa chạy rồi. Vì thế tôi vô cùng can đảm cùng tự tin mở đầu chiến dịch sau khi cụt một tay- cuộc chiến rửa mặt đánh răng.

Nửa giờ sau, tôi hoàn toàn đầu hàng, ai đang cười tôi hả? Mấy người không tin đi thử đi, xem mấy người có một bàn tay làm sao đem khăn mặt vắt khô, làm sao trét kem đánh răng lên bàn chải đánh răng, rõ là đứng nói chuyện thắt lưng đau, với lại thắt lưng của tôi còn rất đau đây này.

“Trần — Duệ —” Tôi lớn tiếng hô.

Một trận gió thổi tới, Trần Duệ đã đứng ở trước mặt của tôi.

“Chuyện gì.” Đừng có làm vẻ mặt vô tội như thế, nếu anh không ra sức kéo tôi, tôi làm sao lâm vào cuộc sống không thể tự gánh vác như bây giờ.

“Giúp tôi bôi kem đánh răng coi.”

“Cậu ở đây nửa ngày mà còn chưa lấy được kem đánh răng?” Hẳn giống như không thể tin.

“Anh cố ý rình coi.” Tôi nghe rằng.

Hắn sợ tới mức phanh ngay lại, ngoan ngoãn làm việc cho tôi.

Tất cả mọi người nên thử dùng tay trái đánh răng thử coi, tuy rằng đánh răng là chuyện chúng ta đều phải làm mỗi ngày, hết mức quen thuộc, thế nhưng tin tôi đi, dùng tay trái đánh một hồi mấy người sẽ có cái nhìn mới về việc đánh răng.

Thật vất vả tôi mới đem răng đánh xong, cảm thấy không chỉ răng bị đánh qua một lần, mà lợi với niêm mạc khoang miệng cũng bị tôi dùng tay trái không biết nặng nhẹ chà đạp luôn. Tôi đau khổ dùng trải nghiệm của mình chứng minh lời khuyên của nhà sĩ: Biết chúng ta vì sao già rồi sẽ không còn răng không, đều là bởi vì phương pháp đánh răng của chúng ta mà ra.

Có kinh nghiệm bước đầu, tôi quyết định buông tha cho cái mặt của tôi, để Trần Duệ toàn quyền làm giúp đi, dù sao hắn cũng đang trưng ra cái vẻ mặt ‘nóng lòng muốn thử’ kia kìa. Vì thế Trần Duệ giúp tôi ‘giặt sạch’ mặt, ra vẻ còn thật sự lo lắng, sau khi hắn lau qua, tôi ghé vào gương cẩn thận kiểm tra, đừng nói giỡn, đối với sự tín nhiệm người khác thì không thể khinh địch được. Cũng được, hắn coi như không tôi, tuy rằng sau tai quên lau, nhưng sau khi tôi chỉ ra chỗ sai vẫn khiêm tốn sửa lại, người phải có lòng khoan dung, hôm nay lần đầu tiên nên phóng cho hắn một con ngựa đi.

Sau đó Trần Duệ trợ giúp tôi thay quần áo, đáng tiếc quần áo của tôi không có mang đến, bằng không tôi cũng sẽ không mặc cái đám quần áo rộng như cái thùng rác siêu cấp của hắn, không có việc gì mua quần số lớn như vậy làm gì, tha trên mặt đất lại càng lồi thoi. Quên đi, miễn cưỡng có thể chịu được, thế nhưng áo thì làm sao bây giờ, một bàn tay của tôi cột vào trên người rồi, chẳng lẽ muốn tôi giống người Tây Tạng mặc một tay áo sao?

“Áo làm sao bây giờ?” Tôi hết cách, đành phải xin Trần Duệ giúp đỡ.

Chỉ nghe Trần Duệ chậm rãi nói: “Tôi đã sớm nghĩ rồi, chờ đến cậu? Ngày mai còn chưa ra được khỏi nhà.”

Chỉ thấy hắn lục tung tìm ra một cái áo khoác ngoài màu đen không hợp mùa, choàng lên vai tôi, giúp tôi thắt phía trên hai cái nút thắt. Tôi đứng ở trước gương, xem kỹ bộ dáng hiện tại, coi như không tệ, áo khoác đen, quần đen, giày đen, nếu đeo thêm một cái kính đen thì sẽ thành xã hội đen. Áo khoác như vậy khoác ở trên người, đi ra đường theo gió thổi lay lay, hắc lão đại cũng bắt quá là bộ dáng thế này thôi. Ha ha, Trần Duệ chỉ có thể đi ở đằng sau tôi làm người hầu, như vậy phụ trợ cho tôi càng giống đại ca giang hồ.

Mặc xong tôi đi theo Trần Duệ ra cửa, mấy người thắc mắc cái gì? Ai dù có ăn mặc thế nào thì vẫn là người làm công nha, hơn nữa tôi còn ở chung với tổng tài, bọn họ là nhà tư bản, nhìn cấp dưới còn nghĩ làm sao chia ra được giá trị thặng dư, hiện tại chỗ chúng tôi muốn tới chính là công ty.

Công ty Duệ Dương. Đúng vậy, đây là công ty của tôi, khỏi cần nghi ngờ, chữ Dương đó chính là Dương của tôi đó, không tin mấy người có thể tra hộ khẩu của tôi, nhìn xem có phải là cùng một chữ với tên tôi hay không, tôi là quan chức nơi này, đương nhiên Trần Duệ lớn chức hơn tôi, nhưng đối với mấy người tôi cũng không nhỏ hơn đâu, cấp dưới của tôi trên dưới có một trăm người lận đó, ha ha, hâm mộ hả, dù thế nào cũng coi như một nhân sĩ thành công đó.

Tôi ngồi trong văn phòng tổng tài ăn bữa sáng, đương nhiên đây không phải văn phòng của tôi, là Trần Duệ bắt tôi ở trong này với hắn, tôi đang hoài nghi có phải hắn cải lão hoàn đồng, sau khi thành trẻ em thì sợ hãi ở một mình trong phòng lớn, tuy rằng hắn không nói là hắn sợ, nhưng là hắn đương nhiên không thể gạt được con mắt tinh tường của tôi, tôi biết, nhất định tai nạn giao thông ngày hôm qua tạo thành ám ảnh tâm lý của hắn, dù sao một tay tôi cũng không thể làm việc, ở đây bởi một kẻ nhất gan cũng tốt.

Bữa sáng không tẻ, không có trứng chim càn lột vỏ, cũng không cần dùng đũa gấp thức ăn, bánh quẩy sữa đậu nành vô cùng đơn giản, một tay tôi cũng có thể đối phó.

Ăn ngon ăn no nha, tả hữu vô sự, tôi liền leo lên sô pha ngủ. Cuộc sống ăn no lại nằm sướng muốn chết.

Nhưng mà rõ là người thì phải có tam cấp, đau bụng thúc giục tôi tỉnh lập tức, sau khi khó khăn đứng lên trên sô pha, tôi liền vội vàng chạy ra ngoài, còn chưa đi được hai bước đã bị Trần Duệ gọi lại.

“Đi đâu?”

” Please, tôi đi WC cũng phải báo cáo với anh a?” Tôi cấp, tôi cấp.

“Ừ, đi đi, cẩn thận chút.”

Muốn tôi cẩn thận cái gì, không lẽ tôi lớn như vậy còn té vào bồn cầu, rõ là lo lắng vớ vẩn.

3. Chương 3: Phát Triển Mạnh Mẽ

Thoải mái.

Tôi thích bồn cầu kiểu dáng Tây Âu, tiện lợi nha, kiểu cũ ngồi chồm hỏm chân sẽ tê rần, đặc biệt tôi thích viện cớ đi vệ sinh để trốn việc. Còn nhớ lần đầu đến công ty bị Trần Duệ huấn luyện kiểu địa ngục, tôi thường ở trong này tắm bồ giác ngủ, tuy rằng thường ngủ đến trưa cổ, nhưng mà sẽ không bị người ta phát hiện mình làm biếng, không sợ hử tý nào.

Sau khi làm tốt công tác rửa sạch, tôi vịn phần gian nan vật lộn với quần lót, khi tôi dự định kéo quần dài thì xuất hiện rắc rối. Cái quần vốn không phải của tôi chất lượng lại cực kỳ tốt, vải dệt đặc biệt rũ, ban này tôi mới vừa cởi cái móc, kéo khóa kéo ra nó liền tuột xuống tới cổ chân, vui vẻ ban này biến thành căn nguyên đau khổ hiện tại, ô ô ô, tôi không thể mặc lại quần.

Quần lót thì co giãn nha, tôi có thể từng chút từng chút chậm rãi kéo lên trên, dù sao nó cũng có thể vướng lại trên đùi không chạy xuống. Nhưng cái quần lại không được, vừa rũ lại vừa trơn, so với tôi lại còn lớn hơn một số, vừa mới buông lỏng tay một chút là lại tuột luột xuống. Không dùng được phương pháp như với cái quần lót, kế hoạch A thất bại.

Tôi giạng chân thật to, lôi kéo một bên lưng quần tới đầu gối thì không kéo được nữa, tôi thử buông tay, miễn cưỡng có thể vướng lại, đi kéo bên kia lại phát hiện tình trạng thân thể tôi hiện tại vốn không thể với tới bên kia, càng miễn bàn với tới cái quần. Kế hoạch B thất bại.

Tôi dùng tư thế ngồi đem quần rắng sức kéo lên, kéo tới phía trước khóa kéo thì đứng lên chụp lấy, thế nhưng phần phía sau thắt lưng bị cái mông chặn, kéo hết được, dưới tình thế cấp bách tôi buông phía trước muốn đi kéo phía sau, kết quả cái quần soạt một cái rớt xuống chân, kế hoạch C thất bại.

Kế hoạch D thất bại.

Kế hoạch E thất bại.

Kế hoạch F thất bại.

.....

Đầu tôi đã muốn đổ đầy mồ hôi, mỗi mệt không chịu nổi, tôi biết hiện tại tôi không thể tự gánh vác cuộc sống, nhưng thật không nghĩ tới, đến cái quần tôi cũng không thể tự gánh vác. Bằng không ‘uổng trời’ đi ra ngoài luôn đi. Thế nhưng nhìn nhìn áo khoác trên thân, vẫn là bỏ đi kế hoạch này. Mấy người nghĩ đi, mặc áo khoác không có mặc quần, người khác thấy được sẽ nghĩ như thế nào? Nhất định xem tôi là bại lộ cuồng, tôi chịu không nổi đâu.

Thế nhưng hiện tại vấn đề cái quần giải quyết như thế nào đây. Tay phải của tôi a, tao thật sự nhớ mày quá a.

Ngồi thật lâu ở trong WC mà vẫn chưa nghĩ ra biện pháp, đang lúc tôi tưởng rằng một thanh niên tốt như tôi vì kéo không được quần mà bị nhốt đến chết trong nhà vệ sinh thì cứu tinh tới.

” Trương Dương, cậu ở đâu? Trương Dương!” Tôi nghe được tiếng gọi lo lắng của Trần Duệ.

” Tôi ở đây!”

” Cậu làm sao vậy, làm sao đi WC lâu như vậy, thân thể xảy ra tình trạng gì hay sao?”

“Trần Duệ... Tôi... Tôi... Ô ô...” Nói ra thật xấu hổ nha, tôi làm sao có thể nói cho hắn tôi kéo không được cái quần?

” Cậu làm sao rồi, đau chỗ nào, đừng khóc, mở cửa, tôi đưa cậu đi bệnh viện.” Trần Duệ gấp gấp vỗ lên cánh cửa, tôi vẫn còn ở bên trong sầu muộn không quyết.

” Cậu nhìn xem trong WC này còn có người khác không.” Tôi quyết định để hắn giúp đỡ, nhưng chuyện xấu mặt loại này một mình hắn biết là được, tôi không muốn còn có người khác bên cạnh chế giễu.

” Cậu làm sao thế, không có người khác, cậu mở cửa nhanh đi.”

” Anh kiểm tra chắc chắn không có người khác đi, sau đó đem cửa chính khóa lại tôi mới mở cửa.”

” Cậu, ai... lúc nào rồi còn như vậy, không có người khác, cửa chính tôi cũng khóa rồi, cậu mở cửa nhanh đi, cậu xảy ra chuyện gì.”

Tôi cảm giác được Trần Duệ đứng ở trước mặt, cách ván cửa tôi còn có thể nghe được tiếng hít thở dồn dập của hắn.

” Anh phải đồng ý với tôi trước, không cho cười tôi, không được nói móc châm chọc tôi, về sau không được lấy chuyện này làm đề tài khi dễ tôi, lại càng không được nói cho người khác, anh không đáp ứng tôi, tôi sẽ không đi ra ngoài.”

” Được, tôi đồng ý, tôi đều đồng ý được chưa, cậu mở cửa nhanh đi.”

Nghe xong lời này tôi còn rất do dự, bởi vì hần tính cách bất lương, thường xuyên nuốt lời, thế nhưng tình huống trước mắt tôi cũng không có cách nào khác, ở trong này ngoài hần ra đều là cấp dưới của tôi, nếu như để cho bọn họ thấy cái dạng này, sau này khỏi cần lẫn lộn nữa.

Cho nên, bất đắc dĩ tôi đành phải kéo chốt cài cửa.

Soạt một tiếng, cửa bị Trần Duệ dùng sức đẩy ra, đầu tiên là hần cao thấp đánh giá tôi một phen, xác định không có gì trở ngại thì vọt vào ôm nhuôm tôi.

” Cậu làm sao vậy, chỗ nào khó chịu? Dù cho khó chịu cũng không nên ở trong WC hai tiếng đồng hồ nha, tôi rất lo lắng.”

Hừ, bạch nhãn lang, gần hai tiếng đồng hồ mới đến tìm tôi, nếu tôi té vào bồn cầu thì đã sớm chết đuối luôn rồi.

Anh nghĩ rằng tôi mong muốn ở trong WC hả, nếu kéo quần lên được tôi đã sớm đi ra ngoài, tôi đâu có táo bôn.

” Nói chuyện đi, cậu rốt cuộc làm sao?” Hần không ngừng hỏi.

Tôi âm thầm nghiền ngẫm ở trong lòng nên làm sao uyển chuyển đem chuyện này nói cho hần, phát hiện làm sao cũng uyển chuyển không được, vì thế quyết định, ăn ngay nói thật tốt hơn.

” Cũng không có gì, bởi vì một tay tôi không kéo được quần cho nên ra không được, không phải việc hệ trọng gì.”

Trần Duệ kinh ngạc buông tôi ra, còn thận trọng xem xét vẻ mặt tôi, giống như muốn khẳng định tôi có nói thật hay không, tôi trở mình xem thường hắn, rồi sau đó đem mặt giấu ở trong ngực hắn, ôi, đúng là họa tránh không khỏi nha.

“Cái gì? Ha ha — cậu kéo không được quần, ha ha ha ha, vì vậy ở trong WC hai tiếng đồng hồ... Ha ha ha ha... Trương Dương a Trương Dương, cậu rõ là một kẻ dở hơi nha...”

Hắn cười đến ngửa tới ngửa lui, tôi tựa vào trên người hắn cũng cảm thấy chấn động a chấn động.

Trong lòng tôi hết sức bất mãn.

” Uy, anh như vậy không đúng nha, anh đồng ý không cười tôi rồi.” Tôi bất mãn lại dùng chân đá hắn.

Nhưng hắn thờ ơ, cười như cũ.

” Tôi không cười... Tôi không cười... Ha ha... Cậu bảo tôi làm sao không cười hả.. Quả thực có thể cười đến chết nha Trương Dương... Cậu tha cho tôi đi... Hài hước một chút là có thể chinh người ta đến chết có biết hay không... Ha ha ha ha...”

Chết tiệt, nguy quân tử, tiểu nhân tư lợi bội ước.

Hắn giúp tôi mặc quần, vừa cười như điên vừa một đường lôi kéo tôi trở lại văn phòng, thời gian còn lại, chỉ cần hắn liếc mắt nhìn tôi một cái sẽ không kiềm được cười to một trận, về sau thật sự là không có biện pháp, tôi liền trốn tránh hắn, nhưng không ngờ hắn luôn luôn bộc phát ra tiếng cười, khiến cho đám cấp dưới kinh hồn tán đảm, còn tưởng rằng hắn bị cái gì kích thích mà nổi điên. Còn tôi thật đáng thương, thường thường có người lại đây hỏi tôi nguyên nhân tổng tài phát cuồng, tôi lại không thể nói thẳng, chỉ chi ngô ngô khiến cho bọn họ rất là hoài nghi, kết quả tất cả mọi người đều chuyển sang liếc nhìn tôi.

Tôi chọc ai phá ai a, tại sao lại thảm như vậy nha!!!

4. Chương 4: Họa Vô Đơn Chí

Cổ nhân nói, phúc đến thì ít, họa đến dồn dập. Cho tới bây giờ tôi đối giáo huấn của tổ tông đều rất tin, tuyệt không nghi ngờ, thế nhưng thật đáng tiếc, không biết vị đại tiên nào đẩy cố ý khảo nghiệm độ trung thành của tôi đối với lão tổ tông, bắt tôi tự thể nghiệm một tý mới có thể yên tâm, càng đáng tiếc chính là vị đại tiên này tính tích cực trong công tác không được tốt, vì mau hoàn thành nhiệm vụ, ổng cất câu lấy nghĩa, chỉ chừa lại cho tôi linh hội nửa câu sau, vì thế, tôi, một nhân vật cón con chịu đủ loại hãm hại rốt cục chống đỡ hết nổi, lại vào bệnh viện.

Chuyện này phải kể từ bữa cơm trưa của tôi.

Bởi vì Trần Duệ lúc trưa lấy hành vi cười to bừa bãi tuyên dương hấn là một tiểu nhân nuốt lời, cho nên lúc giữa trưa đau sốc hông. Mọi người luống cuống tay chân vì Trần Duệ đau bụng ra chủ ý, nghĩ biện pháp, đầu tiên là tôi mừng thăm một trận, nhưng lập tức vô hạn bi thống.

Đây là thói đời gì, người bệnh chân chính là tôi được không, tại sao từ lúc tôi đi vào công ty đến bây giờ không có người đến an ủi tôi một câu, lại đều vây quanh cái tên ngụy thương binh kia vội trước vội sau, rõ là lòng người không tốt.

Cho nên giờ cơm trưa của tôi, sau rất nhiều lý do nhàm chán mà bị kéo nhăng ra, lúc tôi chân chính ngồi ở bàn ăn, đã gần đến 3 giờ, tôi đói đến mức chất lỏng nơi nào đó phân bố quá mạnh mẽ, bộ phận nào đó kêu to không ngừng.

” Cậu không cần biểu hiện khó khăn nổi như vậy, biết cậu đói bụng, nhưng không nghĩ đến cậu háo sắc như vậy, thấy người phục vụ qua đây thì hai mắt tỏa ánh sáng, còn nam nữ không câu nệ.” Trần Duệ thì lúc nào cũng không quên làm tổn thương tôi.

Tôi chỉ còn lại khí lực tròng hấn một cái, rồi không thềm để ý đến hấn, Trần Duệ ở một bên tự cổ tự địa lải nhải.

“Cậu cảm thấy thân thể thế nào, tôi nghe người ta nói sau tai nạn giao thông, sẽ có một vài tình huống ngoài ý muốn, có một người đụng phải xe chỗ nào cũng không có thương tích, ba ngày sau vỡ mạch máu mà chết...”

... Thực lạnh a!

“Còn có một người càng tới số, đụng phải xe còn cùng đối phương cãi nhau, ầm ĩ nửa ngày cũng không có chuyện gì, nào biết lúc uống mấy ngụm nước chuẩn bị ầm ĩ tiếp tục thì bắt đầu chảy máu như điên, ối ra máu rồi chết...”

Nghe xong tôi nổi lên một thân da gà, tên này, đang an ủi hay là đang làm tôi sợ?

Đàn ông phải biết nhường nhịn cấp trên, tôi không so đo với hấn, trên thực tế tôi cũng không rảnh quản hấn đang nói cái gì, bởi vì, cơm của tôi rốt cục cũng bùng lên: Thịt kho tàu, gà chiên giòn, sườn sốt chua ngọt, cá sặc, còn có chân giò đường phèn tôi thích nhất...

Hạnh phúc là cái gì? Hạnh phúc chính là một đồng đồ ăn ngon đặt ở trước mặt cho mình ăn, mà quan trọng nhất là mình còn không bỏ tiền!

Tôi vừa bù ngùi vừa tiêu diệt hết đồng đồ ăn, không đến mười phút sau mấy thứ trên bàn gần như nhét hết vào trong bụng của tôi. Hỏi tôi dùng tay trái làm sao còn nhanh như vậy? Đó là đương nhiên, lấy tay hốt với dùng đũa gấp tất nhiên khác xa đẳng cấp.

Ngay lúc tôi thỏa mãn uống nước trà, lo lắng đưa tay vuốt cái bụng tròn xoe cho thoải mái, một trận chóng mặt xảy ra bất ngờ khiến cho tôi ngồi cũng ngồi không yên.

Tiêu rồi, di chứng tai nạn giao thông.

Trần Duệ cái miệng quạ đen, tốt không linh xấu lại linh... Tôi không muốn chết đâu!

Chóng mặt khiến cho tôi buộc phải chậm chậm ngả về phía trước, nếu có thể lựa chọn tôi tình nguyện nghiêng về phía sau, phải biết rằng trước mặt tôi đang chất một đồng xương cốt với xương cá, mặt của tôi nếu úp lên trên đó còn không đỡ au như hoa loa kèn a!

Thế nhưng, sự tình luôn luôn hướng tới mặt người ta rất không hy vọng nhìn thấy mà phát triển.

Gần... Càng gần... Ầm... Địa cầu đâm vào bạch cốt tinh...

Ồ... Tôi không muốn mặt mày nát bét... Tôi không muốn bị di chứng tai nạn xe cộ mà chết như vậy đâu... Mặc kệ, có chết tôi cũng không muốn mặt mày nát bét đâu... Ồ...

Bầu trời rớt cục cũng đen, thế giới rớt cục cũng thanh tịnh... được một lát.

Kỳ thật, người được gọi là hôn mê cũng có ý thức, nhưng mà không rõ lắm, hơn nữa còn đứt quãng, giống như tôi, lúc ấy tôi biết Trần Duệ ôm lấy tôi chạy vội ra ngoài đón xe đi bệnh viện, tôi còn vì cả đời trong sạch không muốn bị mang tiếng bá vương ăn cơm quít rồi chết, phá hỏng danh tiếng, một mực lẩm bẩm: "Tiền cơm còn chưa trả kìa... Tiền cơm còn chưa trả kìa..."

Lúc đến bệnh viện, trên cơ bản tôi đã khôi phục bình thường, chỉ là không nói lời nào, ngồi bất động. Trần Duệ thúi, để da mặt tôi găm xương cốt, lông mi cắm xương cá, tôi cấp tử anh, tôi mệt chết anh, tôi dùng nhiều tiền cho đau lòng chết anh...

Bác sĩ trực phòng cấp cứu là một người đẹp mắt to, hai hàng lông mi dày nhấp nháy như cây quạt, còn tốt hơn vị đêm qua gấp ngàn vạn lần. Tôi ngồi phịch ở trên ghế, Trần Duệ tự mình kể lại với bác sĩ chuyện tôi quang vinh té xỉu.

Thật tốt nha, sắp chết còn có người đẹp làm bạn, cho dù một lát nữa tôi cũng hộc máu mà chết cũng không sao.

"Cứ như vậy, đột nhiên sắc mặt cậu ấy trắng bệch, môi phát xanh, ngất đi luôn, khi đó, hô hấp của cậu ấy dường như có chút khó khăn." Trần Duệ hiển nhiên nghĩ lại còn rùng mình.

...

Bác sĩ tỷ tỷ lo lắng một hồi, rồi sau đó tuyên bố một câu kinh người.

” Nói như vậy, là anh để cho một người bị gãy xương vì tai nạn giao thông ngủ không đủ, mang bệnh đi làm, còn không cho ăn cơm đúng giờ, bữa ăn thiếu dinh dưỡng nghiêm trọng, khiến người bị thương đột nhiên bị choáng ngất đi!”

Đừng nhìn bác sĩ tỷ tỷ thanh âm không cao, tốc độ phát âm không mau, nhưng lại tổng kết ra chuẩn xác mà sâu sắc như thế, oa, quả thực là thần tiên tỷ tỷ!

Tiếp theo tôi bị sắp xếp nhập viện theo dõi, Trần Duệ vẫn kêu gào với bác sĩ tỷ tỷ: ” Ngày hôm qua không đến mười giờ cậu ta đã ngủ, tôi mang theo cậu ấy đến công ty là sợ không ai chiếu cố cậu ta, lúc ăn cơm tôi tìm không được cậu ta, đồ ăn đều là chính cậu ta gọi... Tôi không có ngược đãi cậu ấy... A...”

Ha ha, nhìn thấy cái mặt táo bón của Trần Duệ, đột nhiên tôi rất thèm ăn.

Tôi bị sắp xếp nằm trên một cái giường tạm thời đặt trên lối đi nhỏ trong bệnh viện, phải biết rằng đây chính là bệnh viện trung tâm, có thể ở hành lang trong này cũng đã may lắm rồi, bao nhiêu người vì có thể đi vào bệnh viện này mà thêm giường trong WC cũng sẵn lòng đó.

Lúc tôi mới vừa được sắp xếp giường tốt không lâu, một tiểu y tá cầm một bình dịch truyền siêu bự chạy tới chạy lui tìm người, miệng còn khe khẽ nói: “Trương Dương... Trương Dương... Không phải... Đây cũng không phải...”

Thời điểm đi đến bên giường của tôi, tôi đang chuẩn bị trả lời, thì cô y tá nọ cũng không thèm nhìn tôi, trực tiếp đi đến bên giường kế tiếp, tôi cùng Trần Duệ hai mặt nhìn nhau, khó có thể nào chúng tôi là người trong suốt, người lớn như vậy mà cô y tá ấy cứ nhiên nhìn không thấy!

Trần Duệ chủ động đi qua đem y tá kêu lại, chĩa vào người của tôi nói: “Đây chính là Trương Dương.”

Cô y tá chỉ liếc tôi một cái xem xét liền nói: “Có thể là trùng tên thôi, thuốc này hẳn là không phải cho anh ta. Người bệnh trầm trọng nguy hiểm hôn mê sâu mới dùng thuốc này.”

“A!” Tôi với Trần Duệ cùng chung tiếng than sợ hãi.

Rồi sau đó nhìn theo cô y tá kia tìm người tên Trương Dương, nhưng cô ta vòng vo nửa ngày cũng không tìm được, ở hành lang cuối cô ta lại xoay người đi về phía tôi. Tiếng bước chân kia vang vang từng nhịp từng nhịp, mỗi tiếng đều như là dấm nát trái tim của tôi.

” Xem ra chỉ có mình anh tên Trương Dương, thuốc này đúng là của anh rồi.” Nói xong liền kéo tay của tôi, sau khi khử trùng qua loa thì đâm tôi một kim.

Lúc ấy đầu tôi đã lớn như cái đầu, tim đập như cái trống, yếu ớt nói với Trần Duệ: ” Tôi đã bệnh trầm trọng nguy hiểm, xem ra là không xong, nhiệm vụ cách mạng giao cho anh, ngàn vạn lần bảo trọng, tôi sang thế giới bên kia cũng sẽ phù hộ cho anh...”Lời còn chưa dứt đã lã chã rơi lệ.

Trần Duệ trầm mặc vài giây, đột nhiên đi nhanh vào phòng cấp cứu.

” Tôi đi hỏi bác sĩ... Cậu không có việc gì đâu!” Thanh âm run rẩy so với tôi còn lợi hại hơn.

Thật là hoạn nạn gặp chân tình, sắp chết thức nhân tâm, dù sao cũng phải nói Trần Duệ đúng là đồng chí tốt nha, sau khi tôi biến thành quỷ sẽ không tìm hấn, vậy tôi nên tìm ai đây? Tài xế? Coi như hết, người ta cũng không phải cố ý. Bác sĩ? Tỷ tỷ xinh đẹp đối với tôi rất tốt, hay là không dọa cô ta, tên bác sĩ bụng dạ độc ác hôm qua cũng không đáng tội chết. Hay là tôi đi tìm cái cây kia. Bất quá...cây có sợ quỷ không? Nếu nó không sợ thì tôi toi công rồi...

Đang nghĩ bậy nghĩ bạ thì Trần Duệ đã trở lại, mang về một tin tức kinh người, kỳ thật tôi... Một chút bệnh cũng không có!

” Cậu gãy xương tạo thành chút ít xuất huyết bên trong, tổng sản lượng máu giảm bớt, huyết áp có hơi thấp, sau khi ăn cơm xong máu đều chuyển vận đến dạ dày, não bộ không được cấp đủ máu cho nên xuất hiện tụt huyết áp choáng váng đầu.” Trần Duệ thuật lại lời của bác sĩ.

“Vậy cô ta kê thuốc gì cho tôi?” Tôi nhìn bình dịch truyền siêu bự, nghi hoặc phát sinh.

“Chỉ là hai bình nước biển mặn hai bình nước biển ngọt, mỗi bình 1000ml, bên trong không có bỏ thêm thuốc gì hết.”

” Vậy tại sao lại nói người bệnh trầm trọng nguy hiểm mới dùng?”

“Bệnh trầm trọng nguy hiểm sẽ không tự mình ăn uống được, dùng cái này duy trì tính mệnh.”

“Tôi ăn cơm xong!”

” Tôi biết” Trần Duệ còn nhún vai, “Bác sĩ động lòng người kia không biết nha.”

Tôi ngất, như vậy cũng kêu trị liệu, dẫn vật người ta đó chứ.

Quên đi, thuốc cũng kê rồi, đâm cũng đâm rồi, dù sao cũng không nhiều, bốn bình mà thôi, đợi nó hết đi.

Một giờ sau, khó chịu một chút, hai giờ sau, đứng ngồi không yên, ba giờ sau, chỗ nào đó trên người tôi sắp nổ tung!

Trần Duệ kéo tôi đi đến WC.

” Tôi đã sớm nhìn ra, vậy mà cậu không thèm nói nha, tình nguyện ghen cũng không nhờ tôi nha!”

Chuyện hài! Trương Dương tôi là người có cốt khí vậy sao?

Chẳng qua là tôi một mực cân nhắc một vấn đề: Hiện tại tôi không còn tay nào, thượng WC như thế nào?

Trong WC xuất hiện một cảnh như vậy, một người đàn ông đẹp trai mặc quần tây đứng ở bệ tiểu sững sờ, tay phải hấn bị băng gạc cố định trước người, tay trái hấn đâm kim tiêm truyền dịch, thân thể khẽ run, mặt đầy bi thương, bên cạnh là một người đàn ông cầm bình nước biển giơ lên cao, vẻ mặt trang nghiêm cùng đợi.

Rốt cục người đàn ông đẹp trai xoay người nói với người đàn ông vẻ mặt trang nghiêm.

” Giúp tôi lấy ra coi, không nín được.”

Rầm, rầm, hình tượng đồ sộ sụp xuống nát bét.

Tôi thật sự làm không được, tay phải thả khỏi bàn, tay trái cũng bởi vì truyền dịch ba tiếng đồng hồ mà đầu ngón tay cứng ngắc cong không được.

Trần Duệ nghe được tôi xin giúp đỡ, bí hiểm cười đứng ở phía sau tôi. Đầu tiên là đem hai chân đặt ở phía ngoài chân tôi, đầu gối hướng vào phía trong chen vào hai chân của tôi.

“Để làm chi, để làm chi!” Tất nhiên là tôi mãnh liệt kháng nghị.

” Tôi không giữ cái quần lại cho cậu một hồi tụt xuống đất tôi không có cách nào nhặt cho cậu đâu.” Tiểu tiện quần không cần tuột? Quên đi, nhờ đâu rốt thật thì phiền toái, hấn đang cầm bình dịch quả thật không thể khom lưng.

Trần Duệ đem tay trái cầm bình duỗi đến trước mặt của tôi, đồng thời sử dụng cánh tay trái ôm cổ tôi lại, cái bình dựa vào vai phải của tôi, như vậy hấn với tôi từ trên xuống dưới dán kín không có một khe hở.

” Dán chặt như vậy làm gì?” Tôi lại kháng nghị.

” Tôi sợ một hồi chỉ lo phía dưới của cậu, mà quên cái tay này, nếu hạ thấp bình, máu trào ngược ra dây truyền sẽ không tốt lắm.” Cũng đúng nga, lý do thông qua.

Tay phải của hắn mới chậm rãi dừng đến phía trước của tôi, nhẹ nhàng giật khoá kéo, tôi đã bắt đầu hoảng chế không được mà run rẩy.

” Anh nhanh lên được không.” Khi nào thì tiếng thở của tôi trở nên gấp như vậy, thô như vậy.

” Đừng nóng vội nha, cũng sắp được rồi.” Trần Duệ ở bên tai tôi cười khẽ, hai má cố ý vô tình đụng phải cái lỗ tai của tôi, tôi run rẩy lợi hại hơn. Trong không khí mờ ám nổi lơ lửng.

Tay hắn linh hoạt vói vào quần lót của tôi, một phen lấy ra gia hỏa nhà tôi, ngón trở cùng ngón cái vòng qua, ba đầu ngón tay còn lại không ngừng qua lại vỗ về chơi đùa.

” Được rồi, có thể.” Trần Duệ vừa nói vừa ở sau lưng tôi cọ đến cọ đi.

Tôi biết được rồi, đã đến lúc khai cống để phóng, thế nhưng.. Tôi mở miệng cống không được. Tuy rằng thứ kia đã kích động đến nhảy dựng nhảy dựng, nhưng tôi vẫn mở không được, vậy phải làm sao bây giờ.

“Làm sao vậy?”

” Tôi... thứ kia của tôi hình như là nhận biết tay, không phải tay của tôi thì nó khó chịu, cho nên... Ra không được.”

“Nga, vậy bình thường cậu làm sao, như vậy... Như vậy... Hay là như vậy...”

Hắn vừa nói tay hắn lật tới lật lui, thoáng cái lôi kéo đầu, thoáng cái lại khẽ nắm bắt nơi gốc, còn thường thường chạm chạm hai cái tiểu túi.

Bỗng nhiên một trận giật mình từ nơi đó bắn thẳng tới ọt, chỉ nghe soạt một tiếng, tôi — rốt cục cũng giải phóng.

Trên đường đi trở về giường bệnh, hỏi Trần Duệ.

” Làm sao chỉ một lát anh liền nghĩ ra cách giúp tôi thượng WC dễ vậy, tính chung không tồi nha.”

” Cái gì chỉ một lát”, Trần Duệ nghiêm trang, “Tôi đã suy nghĩ ba tiếng rồi đó!”

Sao đột nhiên tôi cảm thấy gió lạnh từng trận, có một loại cảm giác bị người ta hăm hại vậy!

Bốn bình nước này tôi lấy tốc độ hai giờ một bình chuyển xong xuôi, ngoại trừ ba giờ trước ra thì chia đều mỗi giờ tôi thượng WC ba lượt, cảnh ở trên lặp đi lặp lại, đến nỗi hình thành một truyền thuyết bất hủ,

còn có phiên bản khác biệt giữa giới tính và tuổi tác.

Phiên bản trẻ em: thấy cái chú kia không, đúng, cái chú ngủ ngay lối đi nhỏ ấy, ổng là đạo tặc tội ác tày trời đó, chú bên cạnh ổng là cảnh sát, vì sợ ổng chạy trốn mà thượng WC cũng phải đi theo, lúc ngủ còn phải nắm lấy tiểu kê kê của ổng đó, đây chính là tứ tận mắt thấy!

Phiên bản phụ nữ: biết cái cậu Dương gì đó không, bị người ta đánh cho thâm, chẳng những tay bị đánh gãy, mà ngay cả thứ kia cũng bị đánh gãy, mới vừa ở bệnh viện này nổi lại đó, còn sợ không cẩn thận lại rớt xuống nên đặc biệt thuê người cầm cho cậu ta, thật sự là đáng thương, lớn lên đẹp trai như thế đấy.

Phiên bản đồng tính luyến ái: Thấy chưa, cái gì gọi là chủ nô? Cái gì gọi là dạy dỗ? Ngày trước cũng chỉ là chuyện nhỏ, xem hai vị này đi, ở bệnh viện loại này còn trước mặt công chúng triển lãm phương thức dạy dỗ của bọn họ, tiết tháo kiên trinh nha, thật sự là phương thức dễ làm, về sau nếu em bất trung với anh, anh cũng sẽ mỗi ngày cầm lấy nơi đó của em không tha.

.....

Đêm khuya người tĩnh, thần tiên tỷ tỷ cùng bác sĩ bụng dạ độc ác thay ca.

“Cái cậu Trương Dương kia bị thương không nặng nha, sao cô lại cho hắn nhập viện, giường ngủ còn chật như vậy.”

” Nga, cái đó hử, buổi sáng tôi mở thừa hơn mười bình nước, xử lý không xong, nghĩ để cho hắn truyền toàn bộ đi.”

“Biện pháp hay, tôi cũng còn có mấy bình kia, cũng kê cho hắn dùng luôn.”

” Không thành vấn đề, đều cho hắn đi, xem bộ dáng bọn hắn hiện tại, anh mở một trăm bình bọn hắn cũng nguyện ý.”

” Tại sao nha?”

“Ha hử, thiên cơ không thể tiết lộ!”

5. Chương 5: Ô Long Đại Xan

Tôi giống thằng ngốc ở bệnh viện một tuần, nhiệm vụ mỗi ngày ngoại trừ ăn uống ra ngủ ra, cho y tá trên tay tôi luyện tập kỹ thuật châm kim thì là cùng Trần Duệ diễn những cảnh hạn chế trẻ em.

Rốt cục một ngày, một vị tiểu y tá mới tới trên tay tôi đâm kim ba lần cũng chưa đem kim tiêm đâm vào được mạch máu của tôi, lương tâm áy náy nói cho tôi biết.

” Kỳ thật đâm kim cho anh hay không đều được, lại không thêm thuốc, không bằng anh trực tiếp uống đi là xong.”

.....

Giống như sét đánh ngang mày, những lời này đem tôi chấn đến bất tỉnh nhân sự.

Lang lạnh trời xanh, ban ngày sáng sủa, tôi cứ như vậy bị lừa thành một tên coi tiền như rác, mỗi ngày trả phí tiêm, phí hộ lý, phí điều hòa, phí vệ sinh, phí điện, phí nước... Một đồng lớn phí như vậy còn ngủ ở hành lang bị người ta coi, nghe quý khóc sõi gào, ăn cơm thừa rượu cạn chính là vì để cho một đám y tá đâm kim cho vui.

Nhìn hai tay đầy vết thương, tôi hướng bác sĩ tỷ tỷ xinh đẹp như hoa, độc như rắn rết gào to:

“Tôi – phải – xuất – viện!!!”

Nửa giờ sau, tôi đã bị Trần Duệ mới vừa trở lại công ty đã bị tôi vội vàng kêu trở về đóng gói ném lên xe, tuy rằng bị bắt mua mấy giỏ nổi xương đan, nhưng cuối cùng cũng thoát khỏi cái chỗ vì danh mà ăn thịt người kia. Ngồi ở trên xe Trần Duệ tự mình lái, gió khe khẽ thổi, cánh tay phải bị trói bó buộc lâu ngày của tôi mãnh liệt yêu cầu khôi phục tự do, quần áo trên thân cũng từ vải xô siêu cấp đổi thành quần áo nề nếp, nhìn thấy người đến người đi đông nghịt trước mặt, tôi không khỏi sục sục cảm khái: ” Cuối cùng vẫn còn sống đi ra a!”

Đến nhà Trần Duệ bất quá chỉ mới hai ba giờ, trước kia lúc này tôi đều vừa truyền dịch vừa ngủ, phản xạ có điều kiện đôi khi cũng rất khốn khổ, cho nên vừa đến nhà tôi cũng không thêm quan tâm tức khắc leo lên giường vù vù ngủ.

Đầu tiên là cùng chu công đại chiến ba trăm hiệp, chu công căn bản không phải đối thủ của tôi, sau khi hấn chịu thua tôi liền cùng chu bà — chính là lão bà của chu công — luận bàn trù nghệ, lão thái thái này có một sở thích quái gở, không phải nước sông không cần, cho nên không có biện pháp, vì thể hiện bản lĩnh tôi đành phải ra bờ sông lấy nước, cái sông nhỏ kia trong veo, nước sông chảy xuôi tạo thành thanh âm thanh thúy êm tai, ào ào soạt.. Áo ào soạt.. Áo ào soạt soạt..

Bất thường nha, thanh âm này tôi càng nghe càng khó chịu, tôi trở mình bên này nghe một chút, lại trở mình bên kia nghe một chút, tiếp tục kẹp hai chân nghe một chút... Hôm nay hình như có chút thất thường, chu tiểu muội — chính là con gái xinh đẹp của chu công — còn chưa đến, nơi đó của tôi làm sao đã đứng nghiêm lên thế! Ân, chắc là quá mót, không sợ, tôi có bảo mẫu siêu cấp.

“Trần – Duệ – “Tôi nhắm tịt mắt lại kêu.

“Có đây!”

” Đóng tiền nước đi!”

” Cậu không phải...”

“Dòng dài cái gì, vội muốn chết này!”

“ ... Nga... Hảo —”

Âm thanh kéo dài như thế, không tình nguyện sao? Hừ, hiện tại tôi lớn nhất, muốn mặc kệ, không có cửa đâu cứng.

Tôi nửa khép mắt suy nghĩ, mặc hần đem tôi nâng dậy, lôi kéo tôi vào WC. Tiếp theo... Sau đó...

Trình tự này hai chúng tôi cùng nhau diễn mấy trăm lần, từ lúc ban đầu tôi còn thật cẩn thận, mặt đỏ tai hồng luyện thành yên tâm thoải mái như bây giờ, thấy biến không sợ hãi, mà bộ vị kiêu ngạo của tôi cũng đã sớm bị ngón tay Trần Duệ thu phục, không còn sợ người lạ như lúc ban đầu, thu phóng tự do, nhận thức quân giặc rồi.

Quả thực là đãi ngộ của đế vương, đi tiểu cũng không tốn sức, bởi vì không cần nhắm ngay chỗ xuống nước, tôi ngay cả mắt cũng không mở nổi, duy trì giấc mơ ban nãy, khỏi phải thức dậy rồi bắt đầu lại, như vậy lát nữa là đợi được chu tiểu muội rồi.

“Ân... Ân...” Theo dòng nước phun ra, tôi không tự giác rên rỉ hai tiếng, lưng dựa vào vật chống đỡ, làm sao lại ngạnh lên vậy, còn rùng mình một cái, khó có thể nào Trần Duệ cũng muốn đi tiểu? Ha ha, tôi đây thả tốc độ chậm lại một chút, cho nghẹn chết anh!

Ào ào soạt soạt...

Quả thật giống như nước sông chảy, ha ha, Trần Duệ khẳng định bị kích thích không nhỏ, đã có chút ngắc ngứ, thẳng đĩnh ở trên đùi của tôi, không nín được rồi chứ gì! Tôi châm thêm cho anh một mồi lửa, tôi cọ, tôi cọ, tôi cọ cọ cọ.

Nga — ha ha ha ha a.....

Hần đã sắp không được, thứ kia chẳng những hoàn toàn thoát khỏi sức hút của trái đất tựa mình hướng về phía trước mà còn nhảy nha nhảy nha nhảy, tư vị không dễ chịu đâu!

” Cậu đã xong chưa?” Thanh âm Trần Duệ khàn khàn ngay tại bên tai tôi, nhiệt khí thổi trúng cổ tôi thật

ngứa.

” Không – đâu -” Hừ hừ, tôi không phiền, tôi không ghen, tôi đứng chỗ này cho mát mẻ, anh có thể làm khó dễ được tôi, xem tôi làm thế nào đem anh chinh đến mức bốn chân rút gân, miệng sùi bọt mép, ha ha ha ha...

Trần Duệ chắc là không biết suy nghĩ của tôi đâu, làm sao mà nhanh như vậy được, ha ha không sợ, dù sao tôi cứ nói chưa xong, coi anh trả đũa tôi thế nào?

Hắn bắt đầu không an phận, cái tay kia ở trên của tôi qua lại tìm kiếm, càng ngày càng gấp, càng lúc càng nhanh, còn có một bàn tay ở trước ngực tôi thăm dò, bắt đầu xâm chiếm đầu nhũ mẫn cảm của tôi, ngay tại lúc tôi chuẩn bị bão nổi thì phân thân hắn đột nhiên không thể khống chế bắt đầu đầu đá lung tung, đỉnh tôi một cái ngã dúi về phía trước.

“A _____”

Tôi đưa tay muốn bắt cái gì đó để tránh ngã sấp xuống, vừa mở mắt liền thấy được hai tay trong không khí quơ loạn.

“A _____”

Tiếng khóc thét này càng thêm thê thảm.

“Tôi... Tôi.. Tay của tôi không thể sử dụng... Hồn đản, lấy tay ra... Anh chiếm tiện nghi của tôi...

” Là cậu tự mình mãnh liệt yêu cầu tôi giúp cậu, làm sao cậu có thể qua sông liền rút cầu.” Trần Duệ trả lời tôi càng nhanh.

Chỗ hiểm ở trong tay người khác, tôi lo lắng khỏi phải bàn.

” Anh... A a a... Buông tay...” Tôi đã muốn hoàn toàn rơi vào tay giặc, ba điểm từ trên xuống dưới đều khó giữ được.

Trần Duệ đem tôi xoay đổi mặt hắn, cái miệng như chậu máu hướng về phía tôi, dưới tình thế cấp bách tôi đưa tay chặn, quên mất tay này không dùng được, không muốn chết tử tế còn đưa ra cái tay bị thương.

“Ôi...” Đau đến mức tôi lập tức không có khí lực phản kháng.

Nửa người trên của Trần Duệ đình chỉ động tác, cau mày nhìn tay tôi, nửa người dưới vẫn còn không ngừng xông tới. Tôi biết lý trí hắn đang đánh nhau cùng dục vọng, thở cũng không dám thở, chờ đợi.

Thượng đế phù hộ, ngàn vạn lần đừng làm cho hấn dùng nửa người dưới suy xét, bằng không hôm nay trình tiết của tôi khó giữ được!! Please, Please!!

“A.....”

Xem ra tạm thời chân cũng không dùng được, Trần Duệ một tay kéo thắt lưng của tôi lôi vào phòng ngủ, sau khi đem tôi đặt tại trên giường thì hung tợn nói: “Không muốn thành tàn phế thì nghe lời cho tôi, ai bảo cậu không có việc gì loạn Chambers, ráng chịu!”

” Tôi không Chambers nha, tôi...”

“Câm miệng, vừa rồi là ai ép buộc tôi lộng nơi đó, là ai chống mộng ở trên người tôi cọ cọ?” Trần Duệ vừa nói vừa túm lấy quần áo trên người tôi.

Xong rồi, lúc này thực sự sẽ chết! Hấn đã đem tôi lột hết.

“Không phải, Trần Duệ, hãy nghe tôi nói, tôi ngủ mơ hồ, tôi quên, tôi.. A...”

Một vật cứng đâm vào hậu huyệt đang khép kín, tôi không hề phòng bị, tất cả cảm giác trung ở tại nơi đó, ngay cả giấy dựa cũng tạm dừng.

” Chỉ là ngón tay, ít nhiều cũng phải khuếch trương cho cậu một chút, không muốn quay về bệnh viện thì thành thật đừng nhúc nhích!”

Thì ra là ngón tay, nhưng thứ này đã làm tôi sợ hãi, chỉ là ngón tay đã đau như vậy, nếu đổi thành cái kia còn không đem tôi xé rách, tôi không cần...

Vì thế tôi càng dùng sức giấy dựa, tôi đánh, một tay không dậy nổi, một tay bị đặt ở đỉnh đầu không thể động đậy, tôi đá, hai cái đùi đều bị hấn dùng đầu gối đè nặng, tôi cắn, đầu với dài cổ nào cũng với không tới, tôi trốn, a a a.. Thắt lưng còn chưa kịp động ngón tay dưới kia đã đâm vào càng sâu.

” Đừng nóng vội, chỉ mới hai ngón.” Trần Duệ nhe răng cười rút ngón tay ra, lại mạnh mẽ đem hai ngón tay khép lại cắm xuống.

Trong tình huống lui không thể lui tôi không tự giác nâng lên cái mộng, lại bị Trần Duệ nghĩ lầm là tín hiệu hoan nghênh.

“Ngoan” Hấn cúi xuống khẽ cắn nhụy hoa trước ngực tôi, ngón tay bắt đầu có tiết tấu ra vào, “Giao cho tôi đi, sẽ không làm đau cậu.”

Bị động thừa nhận kích thích loại này, đầu óc của tôi hỗn loạn một mảnh, chỉ biết nói: “Không cần... Buông tay... Buông tay...”

Tôi có chút mê muội, chuyện phát sinh trước mắt giống như là ảo giác, thân thể lại dị thường miễn cảm, mỗi một cái hôn môi, mỗi một lần Trần Duệ chạm đến đều rõ ràng như thế, tôi dùng hết sức lực toàn thân giãy dụa, cũng không thể động đậy chút nào.

Hai ngón tay đổi thành ba... Ba đổi thành bốn...

Tay hắn chỉ ở trong cơ thể tôi thăm dò, như là đang tìm tìm cái gì, tôi muốn khóc, nhưng như thế nào cũng nặn không được nước mắt, hai mắt rõ ràng nhìn thấy hắn kéo quần của chính mình, hung khí cực đại lập tức xuất hiện ở trước mắt của tôi.

“Không —————”

Cái thứ không nhỏ chút nào này sẽ đem người ta chinh chết á.

Tôi đột nhiên phát sinh thần lực, một cước đá văng hắn ra, xoay người chạy đi, lại bị hắn bắt lấy cổ tay kéo lại, tôi lập tức lớn tiếng kêu thảm thiết, làm bộ đau muốn chết, quả nhiên, Trần Duệ bị hành động xuất sắc của tôi lừa, tưởng là động đến vết thương của tôi, lập tức buông ra, tôi thuận thế ngã nhào dưới giường, lập tức nhảy lên hướng về phía cửa chạy tới.

May mắn tôi đối với kết cấu phòng ốc của Trần Duệ coi như quen thuộc, hai ba bước bỏ chạy tới cửa, kéo một cái đã mở được cửa, mắt thấy sẽ chạy thoát ra ngoài, lại bị một tiếng thét chói tai của một bà chị ngoài cửa làm bừng tỉnh, té ra, tôi đã trần như nhộng, lập tức trở tay đóng cửa.

Quay đầu lại nhìn lại, Trần Duệ liền ôm cánh tay đứng ở phía sau tôi bốn năm bước chân, dùng ánh mắt phi thường chắc chắn nhìn tôi.

” Tôi còn cho rằng cậu *** mà chạy, xem ra vẫn là không đủ can đảm nha!”

“Ai nói tôi không dám!” Một lần nữa kéo cửa ra.

“A... Có sắc lang...” Bà chị kia còn ở ngoài cửa.

Làm ơn đi, có sắc lang còn không chạy nhanh đi, đứng ở nơi đó xem lửa nam mới là sắc lang đó.

Không có biện pháp, trốn không thể trốn, xem ra chỉ có thể dùng trí, vì bảo vệ trinh liệt của cửa sau, chỉ có tranh luận cùng Trần Duệ.

Hít sâu một hơi, tôi cố tình trấn định nói với Trần Duệ: “Tôi tôi tôi tôi... Tôi cảnh cáo cậu, cậu cậu đừng đến đây... Bằng không... Bằng không...”

“Bằng không như thế nào?” Trần Duệ bộ mặt dữ tợn, ánh mắt lóe sáng y như dã thú, “Từ thời điểm đại học tôi chờ cậu thông suốt, đến bây giờ cậu còn giả ngu cho tôi, một vòng này tôi đã nhịn vất vả biết bao nhiêu, cậu còn không biết chết sống câu dẫn tôi... Hôm nay vô luận như thế nào tôi cũng sẽ làm cậu!”

Trời ơi người này nhất định là điên rồi, tôi không chỉ không bảo đảm cửa sau, tánh mạng còn có thể khó giữ a.

Vì thế, một hồi vật lộn kinh tâm động phách bắt đầu rồi, cuối cùng, lấy thất bại của tôi mà chấm dứt.

Trở lại giường lớn, Trần Duệ thở hổn hển, tôi thì hữu khí vô lực.

” Trần Duệ, nói thật, anh chinh tôi như vậy không có ý nghĩa đâu, hay anh đánh tôi một trận là được rồi, tôi không sợ tra tấn tinh thần, sợ nhất thân thể đau khổ, anh đánh tôi một trận như vậy nhất định tôi trăm lần trở mình không được, nhất định bị anh đánh thành bần nhào dấn không dính tường, tuyệt đối đạt tới hiệu quả trả thù tốt nhất.”

Trần Duệ đè lên tôi, hai mắt thâm tình chân thành.

” Biết tôi vì cái gì không buông tha cậu không?” Nói xong, Trần Duệ bắt đầu giở trò, mà tôi đã không có sức phản kháng, “Bởi vì cậu làm cho người ta ghét!!!!”

Tôi biết ngay, Trần Duệ miệng phun không ra ngà voi.

” Thế nhưng”. Hắn khẽ hôn lên môi tôi, “Hết lần này tới lần khác anh vẫn thích!!..... Trương Dương, anh yêu em!!”

Sau đó chính là một nụ hôn sâu khiến cho người ta hít thở không thông.

Tôi bị câu ‘anh yêu em’ cùng nụ hôn đoạt đi ý thức, dưới sự chỉ dẫn của Trần Duệ cùng hắn triển miên, vẩn vơ... Cứ thế bên trong xuân ý tung hoành, ái dục khôn cùng...

.....

Một tháng sau.

” Trần Duệ, điều tra ra chưa, nguyên nhân tai nạn giao thông rốt cuộc là cái gì?”

” Ra, chất lượng bánh xe có vấn đề.”

” Bánh xe hại chết người, thiếu chút nữa đem người lăn qua lăn lại đến chết.”

” Làm sao có thể nói như vậy chứ, không có nó chúng ta không có cuộc sống hạnh phúc nha, ý trời nha, thật sự là ý trời.”

“.....”

Một cái bánh xe kém chất lượng cứ như vậy mà cải biến quỹ đạo nhân sinh của tôi rồi.

(hoàn)

6. Chương 6: Phiên Ngoại Sau Tai Nạn Giao Thông: Cái Mông Quan Trọng Nhất

Từ lần trước trải qua sự kiện tai nạn giao thông, tôi đối với bệnh viện tâm vẫn tồn khúc mắc, cho nên vô số lần ở trước mặt mọi người thề: Không bao giờ bước vào bệnh viện một bước. Người già thường nói cái gì ấy nhỉ, chuyện không nên làm tuyệt, nói không thể nói hết. Tôi bởi vì nói quá vụn toàn, cho nên bị báo ứng.

Hôm nay phải mở hội nghị thường kỳ cho nhân viên chủ quản cấp cao trở lên, Trần Duệ sáng sớm đã đi công tác, cho nên tôi phải đến chủ trì, loại tình hình ngàn năm không gặp này là cơ hội tốt đẹp bỏ hình tượng Tiểu Bạch ngày xưa của tôi, thuận tiện có thể đá đi Trần Duệ cầm giữ triều chính đã lâu, bỏ qua thì thật xin lỗi chính mình, cho nên ba ngày qua tôi vắt hết óc nghĩ kế hoạch.

Nhưng Trần Duệ đáng ghét nhất định là đã nhận ra cái gì, trải qua mây mưa đêm qua khiến cho xương sống thắt lưng của tôi mềm nhũng, mấy lần ngứa xui. Mặc dù là như vậy, tôi còn ngàn dặm vạn dò Trần Duệ lúc đi nhất định đánh thức tôi, nào biết giáp mặt thì đáp ứng hảo hảo, xoay mặt liền làm tiểu nhân, chẳng những không gọi tôi, còn đem tôi nửa đêm dựng dậy làm tiếp, kết quả, đáng thương tám giờ hai mươi tôi mới tỉnh phải liều mạng chạy đua với hội nghị diễn ra lúc tám giờ ba mươi.

Một đường vượt mấy cái đèn đỏ, dùng tốc độ lửa đốt mông chạy đến phòng họp, lúc tôi đi thẳng đến thang máy lại bị một cái bảng cảnh báo thật to ngăn trở: Thang máy tu sửa, xin đi thang bộ.

Làm cái gì vậy, sớm không sửa, muộn không sửa cố tình hôm nay sửa, không phải rõ ràng muốn phá hư chuyện tốt của tôi chứ.

Công ty ở lầu tám, lầu tám nha, trời..ơ..i, muốn mạng người ta hả, phải biết rằng Trương Dương tôi ngày thường lên giường còn phải có người ôm, thì lúc nào đi thang bộ, người nào đui mù chọn hôm nay tu sửa thang máy, tôi mà biết được sẽ đá hấn tới Thái Bình Dương luôn.

Máng thì mắng, cầu thang cũng phải tự mình đi.

Tôi trèo, rẽ ngoặt, tôi tiếp tục trèo, lại rẽ ngoặt, tôi còn trèo,.. Đây là lâu mấy... Nửa ngày mới trèo đến lầu sáu, khổ nha, cúi đầu chỉ để ý trèo, trèo, trèo...Ế, không đúng, quạ bay qua đầu, cư nhiên trèo tới lầu chín luôn rồi, đành phải xoay người đi xuống lần nữa.

Lần quay người lại này thật nguy hại, trong lúc nhất thời sao kim đầy trời, bên cái lỗ tai còn truyền đến tiếng kêu ong ong, hậu quả không ăn điểm tâm là đây, vừa xoay người lại liền có cảm giác như dân tị nạn Ghi-nê chạy đến đây.

“A.....”

Tôi té nhào chỗ cầu thang không ai nhìn thấy.

...

Kỳ thật té ngã là thứ yếu, mấu chốt là rơi không nhọn đúng chỗ, mông trực tiếp ngồi vào mép bậc thang bên cạnh, cái xương cụt hung hăng hôn đất cái chóc. Mọi người hay nói kim châm muối xát đau chịu không nổi, phải biết rằng mông đau so với kim châm muối xát còn hơn một bậc.

Cơn đau từ chỗ cái xương cụt chạy thẳng lên não, sau khi nháy mắt ở toàn thân chạy một vòng thì xông ra hốc mắt, rồi sau đó nhanh chóng hóa thành hai chậu nước mắt, mắt thấy sẽ lập tức tràn mi mà ra thì một gã bảo an mặt đồ đen chạy tới, vẻ mặt thân thiết: “Trương tổng? Ngài làm sao thế?”

Tôi làm sao có thể làm cho mình một lần nữa trở thành đề tài câu chuyện của người khác sau khi ăn xong chứ, vì thế chịu đựng đau đem nước mắt bức trở về, cười vui vẻ, hùng hồn nói: “Không “ có chuyện gì, tôi bị cát bay vào mắt, tôi ngồi ở đây một chút.”

Lý do sút sẹ, trong ánh mắt nghi hoặc của bảo an, tôi còn phải bắt chấp cái mông vì đau đớn đang mãnh liệt kháng nghị mà đứng lên, có lắm hay không, tư thế này lại đau gấp một trăm lần.

Hoàn hảo, bảo an rất nhanh bước đi mất, tôi vịn tường gian nan đứng lên, một tay đặt tại mông, một tay lau mồ hôi lạnh vì đau mà tuôn như suối, chết tiệt, vốn không có cái đuôi thì còn sinh ra xương cụt làm gì, một chút ích lợi cũng không có, còn không bằng dài ra thành cái đuôi cho rồi, tối thiểu có thể giúp trì cân bằng một chút.

Cứ như vậy, tôi bưng cái mông trong ánh mắt chỉ trích của mọi người bước vào văn phòng, mặc dù tôi đã dốc toàn lực chạy tới, vẫn chậm một tiếng.

“Ngại quá, đã tới chậm, tôi... Kẹt xe, đúng, kẹt xe.”

Đối mặt với một phòng đầy ánh mắt hoài nghi, tôi đồng dục nói dối.

“Trương tổng, sắc mặt không tốt thế này, không thoải mái sao?”

“A... Không phải... Không... Không ngủ hảo.”

Lại một lần lau mồ hôi, cực lực che dấu bí bộ không khỏe, chậm rãi ngồi lên ghế, hoàn hảo, trước kia tôi cũng từng bưng mông tham gia đại hội, nguyên nhân thì mọi người đều biết rồi đó, cho nên động tác lần này của tôi cũng không tính quá đột ngột, hiểu lầm cứ để cho bọn họ hiểu lầm tốt hơn, dù sao thanh danh của tôi đã bị Trần Duệ phá hư không còn mảnh nào, thêm lần này nữa cũng chẳng hề gì.

Vừa nghĩ đến Trần Duệ liền nhớ đến câu nói mà hần thích nói nhất: “Anh càng ngày càng dũng mãnh phi thường đúng không?” Dũng mãnh cái búa.

Không biết ai mới dũng mãnh phi thường a, anh mất cả buổi mới có thể làm cho tôi không thể động dậy, còn bậc thang của người ta thoảng cái đã thu phục được tôi, còn cả ngày tự cho là đúng, dương dương tự đắc, chờ hần trở về nhất định hảo hảo đả kích một chút.

Kế tiếp, trong một buổi sáng, tôi thật sâu cảm nhận được cái gì kêu là như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, cái ghế dựa nguyên bản coi như mềm mại giờ phút này thành ghế hùm (hình phạt tra tấn thời xưa, người ngồi trên chiếc ghế dài, duỗi thẳng chân ra, trói chặt đầu gối với ghế, rồi đệm dần gạch dưới gót chân, đệm càng cao thì càng đau)

Ngồi cũng ngồi không tốt, dựa vào cũng dựa không được. Bởi vì mông không thể chịu, tôi chỉ có thể miễn cưỡng ngồi nghiêng, phần eo cố gắng thẳng tắp, sức nặng toàn thân đều đặt vào đùi cùng trên chân, người có bản lĩnh ngồi giống như tôi, ngồi đến xương sống thắt lưng chân đau chỉ sợ không nhiều lắm đâu.

Không nghĩ tới loại tư thế ngồi này ngược lại làm cho tôi đau khổ lớn hơn nữa, phải biết rằng loại tư thế này ở trong phòng hội nghị tiêu biểu cho thái độ cẩn thận lắng nghe, các ngành chủ quản đều biết hiện tại công ty không có lão hổ, hầu tử như tôi là lớn nhất, lại thấy tôi bày ra thái độ nghiêm túc như thế, đều sợ tự đem hỏa thiêu rót trúng đầu mình, một đám cũng ra sức thể hiện, báo biểu, tư liệu, số liệu bị nói đến lần qua lộn lại, vốn một giờ hội nghị thường kỳ kéo thành ba giờ, đáng thương tôi, bản mặt lần hai chân đều đã tê rần.

Rất cục người cuối cùng cũng nói xong, tôi gian nan đứng lên nói: “Nếu không có chuyện gì khác, chúng ta liền...”

Hai chữ tan họp còn chưa kịp nói ra, bộ chủ nhiệm ngoại giao bên cạnh chen vào nói: “Trương tổng, công ty XX mời toàn thể công nhân chúng ta buổi chiều đi thăm vườn hoa hồng của bọn họ, Trần tổng bố trí ngài tự mình dẫn đoàn đi, xe đã chuẩn bị tốt, phải xuất phát trước hai giờ mới kịp.”

Không phải đâu, hôm nay, đi xe một giờ, lấy trạng thái hiện tại của tôi kia không phải muốn mạng người sao.

“Cái kia... Tôi không đi được không, đại diện cậu toàn quyền đi.”

“Như vậy sao được, tổng tài đối phương cũng là tự mình tiếp đãi, ngài không đi, sẽ không hợp cấp bậc lễ nghĩa.”

Tôi chỉ biết, tôi chỉ biết, tôi..... A, tôi đau a!.....

Vốn trốn cũng không thoát, ngay cả cơm trưa cũng là ăn ở trên xe, tôi dẫn một đám rú ra rú rít chị em phụ nữ sống chết muốn đi xem hoa hồng, trên đường xóc nảy khổ phải nói, công ty gì gì đó còn đem vườn xây đắp cao cao thấp thấp, đi vào đều là sườn núi lên xuống, trời ơi, chính chết người. Dọc theo đường đi tôi đều bước bước nhỏ lộn xộn, luôn rơi lại phía sau người khác thật xa, mắt thấy bọn họ nhảy lên nhảy xuống, đùa nghịch dưới nước, còn mình chỉ có thể vô cùng dè dặt, khổ oa!

Tuy rằng bởi Trần Duệ ngược đãi nên mông tôi thường xuyên sẽ đau, nhưng đau đó không thể so với đau này, trình độ thảm thiết này hoàn toàn không đồng nhất, thật sự là không đau thì không biết, nguyên lai mông cũng là một vị trí quan trọng dẫn dắt di chuyển toàn thân, chỉ là quãng ngã một chút đã khiến cho hiện tại đứng cũng đau, ngồi cũng đau, không đi thì thôi, đi rồi càng đau, chỉ một buổi chiều đã đem tôi tra tấn đến mặt không còn chút máu.

Trở về xe, một thư ký tiến đến bên cạnh tôi lặng lẽ nói cho tôi biết: “Trương tổng nha, hôm nay ngài biểu hiện thật tốt, tổng tài phía bên kia cũng khen ngài khó lường, tài năng ở chỗ thời điểm nào cũng biểu hiện ra thần thái tự nhiên, thần nhiên tự đắc, hoàn toàn không bị người hay vật chung quanh ảnh hưởng, quả thực giống thể ngoại cao nhân.”

Tôi... Như vậy cũng có thể thành cao nhân? Thật sự là dở khóc dở cười, cao cái đầu tôi, mông tôi đau muốn chết, không có khóc rống ngay tại chỗ là đã cho các người mặt mũi, ai còn có lòng dạ thành thối quẫn người khác.

Thật vất vả lết về đến nhà, theo thói quen, muốn đem mình lăn xuống sofa, xoay một cái vượt trội, mông đau như nổ tung, không phải đâu, cùng Trần Duệ chơi SM cũng như vậy đau như vậy, khó có thể nào rơi không nhẹ?

Tôi thật cẩn thận leo lên giường, muốn mau chóng đem mình thôi miên để quên chuyện xui xẻo này, kết quả lần qua lần lại nửa ngày cũng không ngủ được, chợt hiểu ra mỗi lãnh đạo nào đó tổng kết ra cái câu ‘cái mông quyết định cái đầu’ quả thật sâu sắc, đầu nghĩ quên nhưng mông không muốn quên, quên được sao?

Một đêm này tôi ngủ thật khổ cực, mỗi lần trở mình toàn thân đều giống lọt vào đòn hiểm, cảm nhận sâu sắc như là đâm từng đao, đâm một chút còn chưa đủ, chậm rãi ở chỗ bị thương đâm đến đâm đi, làm cho người ta có cả ý nghĩ muốn chết phức.

Cho nên một đêm không ngủ, rốt cục lúc trời hửng sáng tôi hạ quyết tâm, loại tình huống này vẫn là đi bệnh viện cho đảm bảo.

” Trương Dương?” Không phải đâu, lại gặp phải bác sĩ bụng dạ độc ác rồi.

“Phải.. Tôi, anh còn nhớ rõ!”

“Có quên ai cũng quên không được cậu, cậu nha, mấy ngày rồi không thấy tới.”

“.....” Nói cái gì, không có việc gì tôi đến đây đi dạo hă, vậy không phải ăn no rửng mỡ sao.

“Cậu không thoải mái chỗ nào?”

“Cái kia... Cũng không có gì, chính là... Thì... Tôi mộng đau.”

“Mộng đau!” Bác sĩ này tâm không phải đen bình thường, hai chữ này nâng đề-xi-ben thật cao nha, may mắn nhà xác cách khá xa, bằng không sẽ có vài cái đứng dậy chạy tán loạn.

Động tĩnh này cũng không nhỏ, một đoàn y tá đứng ở cửa chen chúc xem náo nhiệt, tất cả hai mắt lóe sao, làm ơn coi, cho dù mộng đau thật buồn cười, cũng không nên dùng vẻ mặt mê trai như vậy đi.

Bác sĩ bụng dạ độc ác nhìn tôi từ trên xuống dưới nếu có chút dăm chiêu, vẻ mặt đồng tình: “Thanh niên thời nay không biết tiết chế, xem, xảy ra chuyện rồi thấy chưa, tuy rằng bác sĩ chúng tôi cũng không thể can thiệp chuyện cá nhân, nhưng các anh cũng phải kiềm chế một chút chứ,... Quên đi, cậu đi khoa hậu môn xem một chút đi.”

Đây là nói về cái gì, vì sao tôi không theo kịp thế?

Một đám mê trai ở cửa bùng nổ như cái nôi.

” Tôi biết ngay là một tiểu thụ, trên đời này nào có tiểu công nào mộng bị đau.”

“Xem chừng nứt ra rồi, không biết có muốn giải phẫu hay không, tôi nhất định xin quan sát.”

” Đáng thương, nhìn bộ dáng tiểu tụy của cậu ta đi, cũng không có tiểu công đi cùng, nói không chừng là bị dùng sức mạnh ép buộc đó.”

.....

Đây là thói đời gì, tôi là thụ không sai, nhưng mộng tôi đau cùng cái đó không quan hệ có được hay không!

” Bác sĩ, nghĩ đi đâu vậy, tôi bị ngã cầu thang, anh không cần đoán lung tung.”Coi âm thanh ai lớn hơn ai, tôi hét vào lỗ tai anh, làm chơi ăn thật.

“... Tôi không nghĩ vậy nha... Vả lại, cho dù vừa rồi tôi nghĩ đến cậu ăn lẩu ăn đến thượng hoả táo bón cũng đừng kích động như vậy nha.”

“Anh, anh, anh..”

Tôi như thế nào vừa đến bệnh viện liền ăn tức.

“Tốt lắm, nếu bị ngã vậy đi chụp X-quang đi thôi.”

” Lại chụp X-quang!”

“Àn, nhìn dáng vẻ của cậu hư hư thực thực, coi chừng xương cụt bị gãy rồi.”

“Không phải đâu, lại gãy xương!” Tôi cũng bắt đầu hoài nghi xương cốt của tôi có phải làm bằng thủy tinh hay không.

Tôi cầm tờ đơn thoát khỏi một đám y tá còn chưa nói đủ, theo đường quen thuộc đến phòng chụp X-quang, trực ban hôm nay không phải là bác sĩ nữ không có tâm từ mẫu nọ, mà là một gã đàn ông to như gấu, khổ người một mét chín mươi trở lên, dám chắc là tập thể hình, từng cục từng cục thịt bắp trên cánh tay so với đùi tôi còn thô hơn, vẻ mặt dữ tợn, mắt lộ ra hung quang, áo blouse bị căng ra gần như không gài được nút, nhìn thôi đã làm cho người ta sợ hãi.

Hắn lấy tờ đơn trong tay tôi nhìn lướt qua rồi nhìn tôi xác định: “Xương chậu?”

” Úc... Chủ yếu là xương cụt.”

Hắn gật gật đầu không thềm nói (nhắc) lại, đi thẳng vào mở cánh cửa phòng X quang, thấy hắn đem máy móc dời qua dời lại xong xuôi, tôi mới chủ động đi tới chờ chỉ dẫn.

“Nằm.” Hắn chỉ vào giường

Tôi nghe lời nằm lên.

“Cởi.” Hắn chìa vào quần jean trên người của tôi.

Mặc dù tôi có không cam lòng vẫn phải kéo cái quần xuống.

“Cởi.” Hấn bắt đầu nhú.

Hết cách tôi đành phải đem quần cởi đến bắp đùi.

Nhưng rõ ràng hấn vẫn không vừa lòng, tôi đang chuẩn bị thoát tiếp, hấn nắm cái quần của tôi tuột xuống tới đầu gối.

“Phi lễ nha!” Tôi ở trong lòng điên cuồng gào thét, còn nhìn về phía cửa đang đóng chặt, lại nhìn đến nắm tay cực đại, không dám lên tiếng.

Bác sĩ kia lui ra phía sau từng bước nhìn nhìn, lại tiến lên đem sơ mi của tôi kéo đến ngực, hai điểm đều bại lộ ra ngoài.

Này... Này... Này cũng quá quá đáng đi, tôi phải chụp X quang không phải chụp ảnh khiêu ***, có cần thiết phải đem tôi biến thành kiểu dáng như vậy hay không?

Nhưng ông anh kia còn không đi chụp, một tay ôm ở trước ngực một tay vuốt cầm đánh giá tôi. Để làm chi, tôi chỉ còn lại cái quần lót, anh không phải đang có ý gì với nó đấy chứ.

Quả nhiên, bàn tay to của con lông xù kia lại vươn tới định nắm lấy quần lót của tôi, tôi sợ tới mức vội vàng dùng hai tay giữ chặt, kiên định nói: “Cái này không cởi!”

Hấn quay đầu nhìn tôi, ánh mắt như là đang hỏi: “Thật sự không cởi?”

Tôi lập tức trả lời: “Thật sự không cởi!”

Ông anh nọ gật đầu, sau đó — hai bàn tay vươn lại đây...

“A.....”

Lúc này là kêu thành tiếng, nhưng sau khi kêu xong tôi mới phát hiện lý do không đầy đủ, kỳ thật người ta không làm gì tôi, hấn đưa tay không phải giật quần lót như tôi đã nghĩ, mà chỉ là nắm cái máy ở hai phía xương hông của tôi nhắm cho chính xác mà thôi.

Thấy tên to con bị tiếng kêu thảm thiết của tôi làm cho hoảng sợ, tôi ngượng ngùng giải thích: “Đau... Có điểm đau...”

Người ta vốn là không để ý tới tôi, xoay người bước đi đến bên cạnh máy chụp Xquang phòng kế bên, trên thực tế, cho đến khi cuộn phim chụp xong rồi, hấn đều không nói gì nữa, vẫn là tôi mặt dày hỏi người ta: “Kết quả như thế nào? Gãy xương?”

“Không.”

..... Đúng là người tích chữ như vàng.

Tôi vừa chạy ra phía ngoài vừa cảm khái, người như thế quá ít thấy, hiện tại mọi người nóng nảy muốn chết, có mấy người có thể tiếp thu đạo lý im lặng là vàng đâu. Mới vừa đi tới cửa, bỗng nhiên nghe được thanh âm hần nói chuyện điện thoại truyền đến: ” Ngoan đi, em em em em em sắp hết giờ làm rồi, anh anh anh anh anh tới đón đón đón đón em nha.. Không không không không, mặc kệ, em em em em em chờ anh...”

Ngất, gục trên mặt đất.

Đôi khi, sự thật làm cho người ta muốn học máu.

Không việc gì làm cho tâm lý của tôi thả lỏng nhẹ nhõm một hơi, đem cuộn phim đưa cho bác sĩ bụng dạ độc ác nhìn nhìn, hần làm theo nguyên tắc hỏi vài vấn đề tiểu sử bệnh thì để cho tôi đi, ngay cả thuốc cũng kê xong, mấy chữ rồng bay phượng múa kia thật sự là nhìn không nổi, tôi thuận tay nhét vào trong túi áo.

Đi ra cửa chính bệnh viện, trời vẫn trong như thế đấy, cây cỏ vẫn xanh như thế đấy, không khí vẫn ...bẩn như thế đấy... Hơn nữa móng vẫn đau như thế đấy, đúng vậy, chỉ là chụp một tấm phim, căn bản là chịu bó tay thôi!

May mắn ít nhiều gì tôi cũng xếp vào hàng lãnh đạo, quyền lợi tự cho mình vẫn phải có, vì thế tôi đi công ty nhìn một vòng thì bỏ chạy về nhà, hừ, xem ai dám cố ý nói tôi.

Sau khi về nhà mới phát hiện, tuy rằng từ sáng đến trưa chưa có làm gì, thế nhưng cái móng bị thương vẫn bị quần áo cọ xát đến sinh đau, ngày hôm qua không có để ý, nơi đó có thể còn rách cả da ấy chứ, quay vào gương nhìn nhìn, một cái dấu đỏ chót nằm chình ịch trên cánh móng, nhìn qua như là bị người ta đánh một roi. Quên đi quên đi, dù sao cũng chỉ có một mình tôi, cũng không có ai khác, dứt khoát cởi truồng đi ngủ.

Ngày hôm qua một đêm không ngủ, hơn nữa vết thương này vào ban ngày không đau như vậy, tôi lại tìm một tư thế không cho móng chịu lực — nằm úp sấp — cho nên rất nhanh liền tiến vào mộng đẹp, ngay cả chấn cũng không có đắp.

Vừa ngủ đã ngủ như chết, Trần Duệ đã trở lại tôi cũng không biết, còn bị hần sờ tỉnh.

Vừa mở mắt, liền thấy Trần Duệ xanh mặt đứng ở bên giường, tôi chú ý tới thấy ánh mắt hần dừng ở chỗ bị thương trên móng mình, trong lúc nhất thời bao nhiêu đau đớn, bao nhiêu chua xót, bao nhiêu bất đắc dĩ toàn bộ nảy lên trong lòng, tôi miệng rộng kêu: ” Oa... Trần Duệ nha... em... Móng đau muốn chết luôn... Oa oa oa...”

” Lúc nào? Người nào?” Thanh âm của hần lạnh như băng, hoàn toàn không phải an ủi người.

“Ô ô...Ngay buổi sáng anh đi... Thang máy tu sửa, em không có biện pháp, đi thang lầu... Ô... Ai biết... Oa, đau a đau a...”

“Chết tiệt, “Trần Duệ phát cáu: “Em là đồ ngu ngốc, anh mới vừa đi thì xảy ra chuyện, em có đầu óc hay không hả... Tức chết anh, em cũng là đàn ông a, cũng bị chuyện này...”

Tôi bị hấn làm cho ngẩn người, nước mắt cũng quên lau, có làm hay không, đều tăng lên đến trình độ cao, chẳng lẽ có quy định đàn ông không thể té ở cầu thang sao? Hấn làm sao bực tức lớn như vậy.

“Mấy người?”

“A...”

“Mấy người chạm qua em?”

Có phải là thần tiên hay không a, ngay cả bác sĩ khoa X-quang mới chạm qua tôi một chút cũng biết luôn a.

“... Một người.”

” Một người?” Trần Duệ bực tức lớn hơn nữa, “Em là đồ ngu chết bầm, một người cũng có thể chế trụ em, lớn như vậy có ích lợi gì, thật sự là ăn hại... Trương Dương a Trương Dương, một thằng đàn ông như em ở cầu thang bị người ta cường bạo, còn bị người ta dùng roi da đánh đến mông nát vụn, mất thể diện như vậy nha... Người ta cũng chỉ có một mình, em cũng không biết phản kháng, làm sao còn mặt mũi ở đây khóc lóc với anh...”

“Từ từ...” Như thế nào tôi nghe không rõ, là hấn thần kinh rồi, hay là tôi không tỉnh ngủ, cái gì cường bạo, cái gì roi, “Anh nói cái gì nha?”

“Em... Quả thực là đồ ngu ngốc, liếc mắt một cái không thấy em, em liền tìm việc cho anh, chờ anh điều tra ra tên kia tuyệt không tha cho hấn...”

Tôi hôn mê, hấn nói tiếng người mà sao tôi nghe không rõ, không hiểu ra sao.

Tôi trong tình huống đầu óc toàn là hồ dán không rõ ràng lắm, Trần Duệ bên kia hai ba cái đã cởi bỏ hết quần áo đề sủng mà lên, đối với tôi đang trần như nhộng bị hấn dễ dàng bắn chết, phải biết rằng tôi cởi sạch chỉ là vì ngủ, thằng không nghĩ gặp phải loại sự tình này ngay lập tức, thật thuận tiện cho tiểu tử này.

“A.....” Tôi giống như càng ngày càng thích kêu thảm thiết thì phải.

Không có thứ gì đau hơn thứ này, xương cùng vốn một chút lực cũng chịu không nổi thoáng cái bị va chạm

lại va chạm, đem cảm nhận sâu sắc dọc theo tuỷ sống trực tiếp chạy tới đại não, tôi bị cảm giác đau cùng kích thích đầy đủ mà mãnh liệt chinh đến mắt trợn trắng, thần trí dần dần mơ hồ, thời điểm lập tức sẽ tiến vào màn đen, bên tai tôi đột nhiên truyền đến tiếng Trần Duệ thì thào nói nhỏ, tôi cắn đầu lưỡi làm cho mình thanh tỉnh chút, cho dù là phải chết tôi cũng phải biết mình vì sao mà chết.

“Của anh... Đều là của anh... Ai cũng không cho... Ai cũng không được đoạt đi...”

Trời..ơ..i, hần nói cái gì đó nha.. Sẽ không vì cái này...

Một phút trước khi hôn mê, đại não của tôi lại vô cùng tỉnh táo, rốt cục đã hiểu hết thấy chuyện này, Trần Duệ cái tên ngu nhất thiên hạ này, coi tôi tỉnh lại sẽ xé anh ra ăn!!!

Tôi hôn mê bao lâu nha, khi tỉnh lại bên ngoài trời đã tối rồi, theo trình độ đau nhức toàn thân, dám chắc cái tên chết tiệt kia ngay cả lúc tôi hôn mê cũng không có buông tha, hừ, cứ nhiên đối với tôi như vậy, xem tôi ngày hôm nay đại nháo thiên cung.

Tiếng vang bên cạnh làm cho tôi xoay mặt qua, chỉ thấy Trần Duệ ở dưới đèn lật xem bệnh án, lúc này chắc là hiểu rõ chân tướng rồi chứ gì, cái gì cường bạo, quả thực muốn cười chết người, thích hoang tưởng cái đầu anh.

Lúc này, Trần Duệ cũng thấy tôi đã tỉnh, hần đi tới ôn nhu vỗ về chơi đùa hai má của tôi: “Thực xin lỗi, anh hiểu lầm.”

Hừ, nhiều đó tưởng xong việc, không có cửa đâu, tôi đem mặt xoay đi chỗ khác, xem tường tốt hơn so với nhìn anh.

” Làm sao em không nói sớm chứ?”

Anh cho tôi cơ hội sao?

“Yên tâm, anh sẽ không ghét bỏ em.”

Ghét bỏ? Ghét bỏ tôi cái gì? Chẳng lẽ tên chết toi này còn chưa hiểu được?

Tôi dồn sức xoay người muốn ngồi xuống, kết quả tứ chi quơ loạn, lưng cùng giường không tách khỏi được chút nào. Bản thân mình còn cảm thấy mình giống như con rùa. Trần Duệ trái lại không có chê cười tôi như lúc trước, duỗi tay qua đỡ vai của tôi giúp đỡ tôi ngồi dậy.

” Anh trước kia không biết em có bệnh này, về sau tư thế gì cũng do em chọn, làm không được em cứ nói thẳng, anh không bao giờ miễn cưỡng em nữa.”

Bất thường nha, hần uống lộn thuốc?

Thấy vẻ mặt tôi mê muội, Trần Duệ lấy bệnh án mà bác sĩ bụng dạ độc ác viết nói với tôi: ” Đừng giấu diếm anh, anh đã thấy được.”

Hần đem bệnh án mở ra chỉ vào mấy chữ cuối cùng cho tôi xem:

Bệnh trạng: Tay chân vô lực, tứ chi phối hợp không nhịp nhàng, thường xuyên té ngã, không tốt cho ‘vận động’.”

Kết quả chẩn đoán: Tiểu não phát dục không được đầy đủ.

Học máu! Ngã xuống đất!

Trời.. ơ.. iiiiii, ông đúng là đổi cách chơi tui!

—————oOo—————

– Toàn văn hoàn –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xa-hoa-chi-hau>